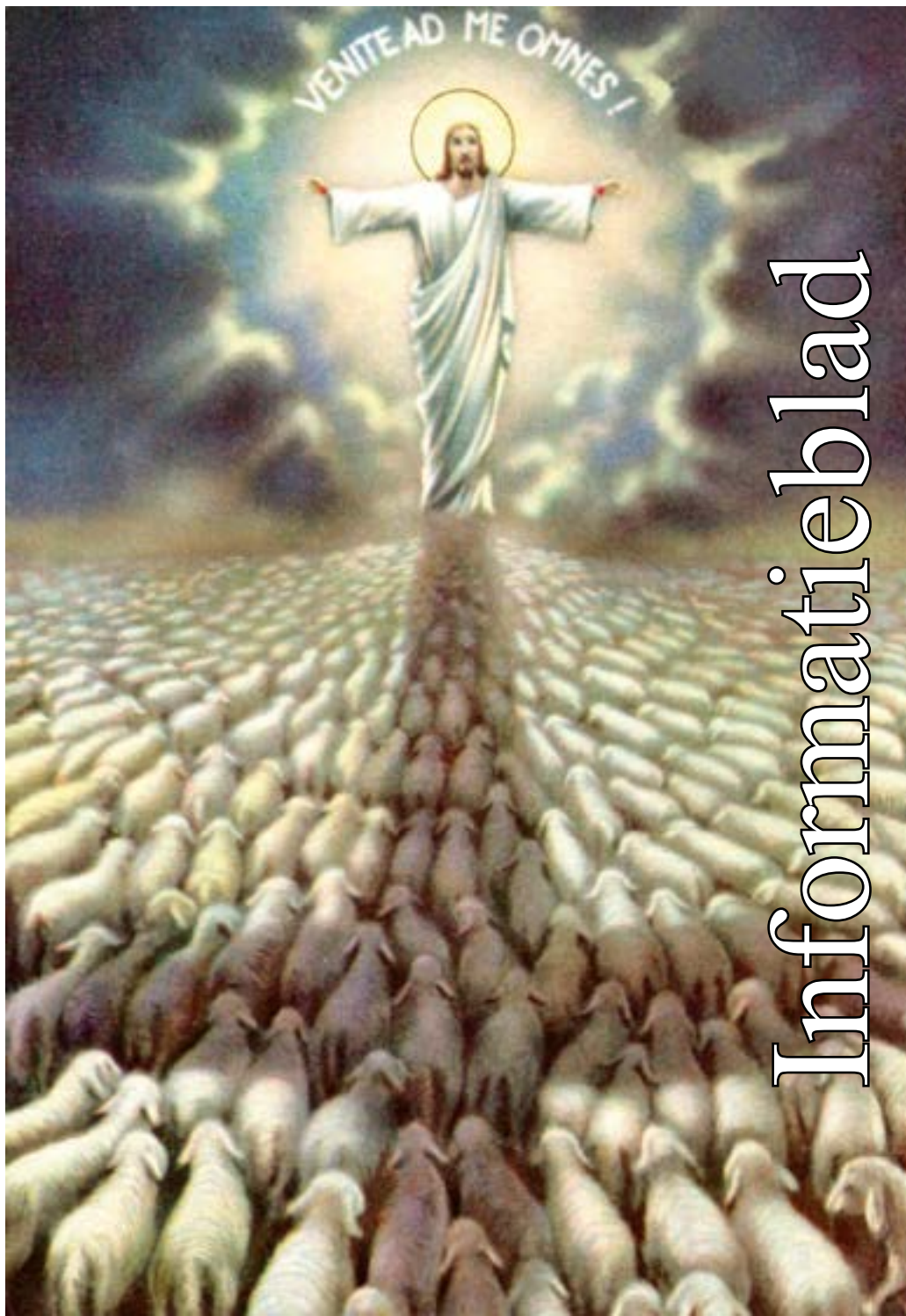

APRIL - MEI 2021

Informatieblad

Zalig Pasen! Jezus is de Goede Herder die Zijn leven heeft gegeven voor het leven van onze zielen. De mens is niet alleen lichaam, maar vooral ziel. Zonder ziel geen levend lichaam! *Gen. 1, 27*: “En God schiep de mens als Zijn beeld”. Dat wijst op dit geestelijk deel van de mens, op zijn verstand en zijn wil, waardoor hij enigszins Gods geestelijk Wezen weerspiegelt, en waardoor hij boven de dieren is gesteld, en heerschappij over hen uitoefent. *Wijsh. 2, 23*: “God heeft de mens geschapen voor onsterfelijkheid, en hem gemaakt als een beeld van Zijn wezen”.

Goddeloze liberalisten hebben momenteel ook macht over het onderwijs in ons land, en ze zijn helemaal niet wijs! Want *Ps. 14, 1* zegt: “De dwaas zegt bij zichzelf: er is geen God! Slecht en schandelijk is zijn gedrag.” En zij leren het de kinderen. Zij geven hun ergernis! Voor wie dát doen, heeft Jezus een grote molensteen over, en het diepste van de zee! En wie het bij *Ps. 14* nog niet heeft opgemerkt, *Ps. 53* herhaalt het nog eens: Het zijn dwazen!

In *Mt. 16* lezen we dat na de eerste lijdensvoorspelling van Jezus, Petrus probeerde Hem ervan af te brengen. “Dat nooit, Heer; zo iets zal U niet overkomen”. Jezus berispte hem heel streng. En bij die gelegenheid gaf Hij een les van kapitaal belang! Het gaat over onze ziel, die we moeten redden. *Hand. 4, 12*: “En bij niemand anders is er redding. Want onder de hemel is geen andere Naam aan de mensen gegeven, waardoor we zalig moeten worden”. De ziel is meer waard dan de gehele wereld. *Mt. 16, 26*: “Wat baat het de mens, zo hij de hele wereld wint, maar schade lijdt aan zijn ziel?” De ziel kan niet teruggewonnen, wanneer wij haar verliezen. “Wat zal de mens in ruil geven voor zijn ziel?” Alleen dwaze, blinde mensen geven haar gratis aan de hebzuchtige verleider, de duivel, die haar later niet wil noch kán verkopen.

Laten we onze ziel redden door Gods Wil te volbrengen, en ons werkelijk te richten naar onze bestemming. *Eccl. 32, 23*: “Bij al uw handelen, let op uw ziel, want wie dát doet, onderhoudt de Wet.” Met Zijn genade kunnen we de rechte weg volgen en ons laatste doel bereiken. *Mt. 16, 24*: “Zo iemand Mijn volgeling wil zijn, dan moet hij zichzelf verloochenen, zijn kruis opnemen en Mij volgen”. Hij heeft zich als tarwe laten vermalen om ons Voedsel te zijn!

Jezus besloot deze les met een zinspeling op het oordeel: “Want de Mensenzoon zal met Zijn engelen komen in de heerlijkheid van Zijn Vader, en dan zal Hij iedereen volgens zijn werken vergelden”. (*Mt. 16, 27*) Hij wil dat we doelbewuster door het leven gaan.

Toen de beroemde Poolse componist en pianist Chopin, dankzij Gods hulp en die van een bevriende priester, op het einde van zijn leven het geloof had teruggevonden en was bediend, bracht hem dat geduld en blijde overgave aan Gods Wil. Op het laatste ogenblik riep hij nog eens de heilige Namen van Jezus, Maria en Jozef, drukte het kruis innig aan mond en hart, en overleed met de woorden: “Nu ben ik aan de bron van het geluk!”

Pater Carlo de Beer

Christus de Verlosser

Uw Levensleer, Walter Farrell en Martin J. Healy

De gehoorzaamheid van Christus

De Zoon van God is in de wereld gekomen om de mensen van de zonde en de gevolgen van de zonde te verlossen. Daarom wordt heel het leven van Christus door dit doel beheerst. Van het eerste begin van Zijn menselijk leven af, vanaf het ogenblik van Zijn ontvangenis in de schoot van Zijn Moeder is Christus de Verlosser van het mensdom. Bovendien, omdat Hij vanaf het eerste ogenblik van Zijn bestaan in de schoot van Maria redelijke en bijgevolg vrije daden kon stellen, begon Hij ook al op dat ogenblik aan God die volmaakte gehoorzaamheid te betuigen, welke de ziel is van het offer van zichzelf, waardoor Hij het mensdom heeft vrijgekocht. Zoals Adam door

zijn ongehoorzaamheid heel de menselijke natuur had beschadigd, zo heeft Christus door Zijn gehoorzaamheid aan God de menselijke natuur hersteld. En die volmaakte gehoorzaamheid begon op het allereerste ogenblik van Zijn bestaan in Zijn menselijke natuur. Het is waar, dat de voornaamste verlossingsdaad van Christus bestaat in het vergieten van Zijn kostbaar Bloed op het Kruis van Calvarië. Maar het is ook waar, dat Christus van het begin van Zijn menselijk leven af alle daden van Zijn wil heeft gericht op haar uiteindelijke vervulling op de Calvarieberg. Vanaf het allereerste begin was de wil van Christus volmaakt gelijkvormig aan de Wil van God.

De openbaring van Christus

Om deze reden heeft Christus er zich mee tevreden gesteld geboren te worden uit een arme vrouw van Nazareth, in de armoede van een stal in Bethlethem. Om deze reden heeft Christus zich ermee tevreden gesteld, dat Zijn Godheid en Zijn Majesteit slechts geleidelijk aan het mensdom werden openbaar. Wanneer Hij Zijn Godheid onmiddellijk en onmiskenbaar aan allen bekend had gemaakt, zou er geen plaats voor geloof in Hem geweest zijn; en volgens het plan van God moeten de mensen door het geloof gered worden. Daarom werd in het begin de Godheid van Christus slechts geopenbaard aan Zijn Moeder en aan de H. Jozef, aan de herders en aan de wijzen uit het oosten. Op deze wijze heeft God ook het geloof van de mensen in de werkelijkheid van de menselijke natuur van Christus gewaarborgd. Want wanneer Christus zichzelf onmiddellijk als God had geopenbaard – door een of andere overstelpende openbaring van Zijn goddelijke macht – zouden de mensen eraan hebben getwijfeld of Hij wel werkelijk een menselijk wezen was en daarmee zouden ze de eerbiedwekkende boodschap van de Menswording, de vorstelijke liefde van God voor de mensen, niet hebben begrepen. God

heeft er integendeel voor gezorgd, dat de mensen van goede wil zowel de goddelijkheid als de menselijkheid van Christus konden zien. De nederige omstandigheden van Zijn geboorte, de verborgenheid van Zijn leven in Nazareth, Zijn vertrouwelijke omgang met de mensen tijdens Zijn openbaar leven, – dit alles zou de mensen overtuigen van de werkelijkheid van Zijn menselijke natuur. Van de andere kant de ster uit het oosten, die Zijn geboorte aan de wijzen aankondigde, de voorspelling van Simeon, de engelen die aan de herders verschenen – alle waren het goddelijke tekenen van de Godheid van Christus. Toen de tijd ervoor gekomen was, zouden de wonderen en de profetieën van Christus zelf de mensen van Zijn goddelijkheid overtuigen.

Christus en de oude Wet

In gehoorzaamheid aan de Wil van God heeft Christus zichzelf onderworpen aan de oude Wet, die God aan de Joden had gegeven. Ofschoon Hijzelf de grondvester was van de nieuwe Wet van de genade, heeft Hij toch de last

van de oude Wet op zich genomen. Hij onderwierp zich aan het ritueel van de besnijdenis, die een getuigenis van gehoorzaamheid aan de oude Wet was. Door aldus Zijn Bloed te storten bewees Hij de werkelijkheid van Zijn

menselijke natuur en tegelijk wijdde Hij zichzelf toe aan God voor de verlossing van de mensen. Daardoor heeft Hij ook Zijn instemming betuigd met de besnijdenis, die God voor de Joden had ingesteld als een teken van geloof in de Verlosser, die komen zou. De besnijdenis van Christus is ook een bewijs voor de wijsheid van God, want als Hij niet besneden was, zouden de Joden, aan wie Hij het eerst het Evangelie van de Verlossing kwam prediken, Hem in het geheel niet hebben aanvaard.

Bij Zijn besnijdenis ontving Christus de Naam Jezus. Dit was de Naam, die God zelf voor Hem had uitgekozen. Hij werd door engelen aan Maria en Jozef te voren meegedeeld. In het Hebreeuws betekent de Naam 'Redder'. Zo kondigde God de taak aan, die Christus in de geschiedenis van de wereld zou vervullen.

Jezus gaf aan de mensen een voorbeeld van nederigheid en gehoorzaamheid door zichzelf aan de besnijdenis te onderwerpen; zo gaf Zijn Moeder Maria ook hetzelfde voorbeeld door naar de Tempel te gaan om na de geboorte van Christus gezuiverd te worden. Zij had evenmin als haar Zoon zuivering no-

dig. Maar evenals haar Zoon heeft zij aan de Wil van God gehoorzaamd en haar instemming betuigd met de oude Wet van God. Zo werd Christus ook overeenkomstig de Joodse voorschriften veertig dagen na Zijn geboorte in de Tempel aan God opgedragen. Zelf werd Hij aan God opgedragen als de eerstgeborene van Maria. En al was Hij dan zonder zonde, toch werd het gebruikelijke offer voor de uitboeting van de zonde voor Hem gebracht. Zo heeft Hij de mensen geleerd, dat zij zichzelf aan God moeten aanbieden.

Het doopsel van Christus

Wanneer een groot man een positie van macht en gezag gaat bekleden, wordt dit altijd door een belangrijke plechtigheid aangegeven. Dit geldt ook voor het leven van Christus. Voordat Hij Zijn openbaar leven voor de verlossing van de mensen begon, werd Hij gedoopt door Johannes de

Doper. Johannes de Doper, een neef van Christus, was de heraut, die door God was uitgekozen om de mensen op de komst van Christus als hun Verlosser voor te bereiden. Hij was door Christus zelf geheiligd, toen hij nog in de schoot van zijn moeder Elisabeth was. Hij had een leven geleid van de

strengste boetedoening en van gebed. Daarop begon hij, aangezet door de H. Geest, aan de mensen boete te prediken voor hun zonden als voorbereiding op de komst van de Verlosser. Onder de ingeving van de H. Geest doopte hij de mensen ook met water. Het doopsel van Johannes gaf aan de mensen niet de genade van de H. Geest, zoals het doopsel van Christus dat doet. Maar het bereidde de weg voor het sacrament van het doopsel, dat Christus zou instellen. De prediking van Johannes bereidde de mensen voor op het geloof in Christus. Zij maakte de mensen vertrouwd met het ritueel van het doopsel, dat Christus zou instellen. En de boetvaardigheid die Johannes predikte, bereidde de mensen voor om het effect van het doopsel van Christus te ontvangen. Omdat het doopsel van Jo-

hannes aan de mensen niet de genade van God schonk, hadden degenen die door Johannes waren gedoopt, ook het doopsel van Christus voor hun verlossing nodig.

Het doopsel van Christus door Johannes gaf het begin aan van het openbare leven van Christus. Ofschoon Christus zonder zonde was en in het geheel geen reiniging nodig had, heeft Hij toch het doopsel van Johannes ontvangen. Op de eerste plaats, omdat het doopsel van Johannes in werkelijkheid geen zonde vergaf of genade verleende, was er voor Christus, die de volheid van genade bezat, geen bezwaar om dit doopsel te ontvangen. Zo heeft Christus Zijn goedkeuring gehecht aan het doopsel van Johannes en daarmee aan de inspanningen van Johannes om de mensen tot Hem te brengen. Door van Johannes het doopsel te ontvangen heeft Christus ook het doopsel geheiligd. Dit wordt ons duidelijk door het feit dat, toen Christus in de Jordaan werd gedoopt, de hemel werd geopend, de H. Geest in de gedaante van een duif neerdaalde en rustte boven het hoofd van Christus, en de stem van God gehoord werd die sprak: "Deze is Mijn beminde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb". (Mt. 3, 17)

Door de zonde van Adam waren de poorten van de hemel voor alle mensen gesloten. Maar bij het doopsel van Christus werd de hemel geopend. Dit betekent, dat door het sacrament van het doopsel, dat Christus zou instellen, de poorten van de hemel voor de mensen heropend zijn. Bovendien tonen ons de verschijning van de H. Geest onder de gedaante van een duif

en de stem van God de Vader aan, dat heel de Drie-eenheid bij het doopsel van Christus tegenwoordig was. Omdat het doopsel de mensen heiligt in de

Naam van de Vader, de Zoon en de H. Geest, was het passend dat de Allerheiligste Drie-eenheid bij het doopsel van Christus werd geopenbaard.

Het voorbeeld van Christus

Volgens de H. Thomas werd Christus gedoopt in Zijn dertigste jaar. Thomas beschouwt dit als de volmaakte tijd voor Zijn doopsel. Op dertigjarige leeftijd moet een man aan het begin staan van zijn mannelijkheid. Hij moet gereed zijn voor zijn levenstaak. Christus nu stond op het punt om aan de mensen de waarheden te gaan leren van de Openbaring van God, die zij moesten geloven om verlost te worden. Zijn doopsel op deze leeftijd kondigde dus het begin aan van het belangrijke werk van Zijn leven.

Bovendien maakte Christus door Zijn openbaar leven aan te vangen een begin met de nieuwe Wet van de genade. Het was passend, dat Hij aan de mensen liet zien, dat Hij de oude Wet kon onderhouden. Maar door het begin van Zijn openbaar leven tot deze leeftijd uit te stellen, had Hij aan de mensen het voorbeeld gegeven van dertig jaren onderhouden van de oude Wet. Niemand kon zeggen dat Hij de oude Wet afschafte, omdat Hij haar zelf niet kon onderhouden. We kunnen in het doopsel van Christus op de leeftijd

van Zijn rijpheid ook een goddelijk symbolisme zien. Zoals Christus werd gedoopt op de volmaakte leeftijd van de mannelijkheid, zo brengt ook het christelijk doopsel volmaakte mensen voort, mensen die door de genade van God vervolmaakt zijn.

Christus kwam in de wereld om de mensen te verlossen door Zijn leer, Zijn voorbeeld, Zijn lijden en dood op het kruis. Het doel van Zijn leven schreef de wijze voor, waarop Hij leefde. Omdat Hij aan onwetende, zondige mensen de waarheden van God moest leren, schuwde Hij de mensen niet. Hij heeft geen eenzaam leven geleid, waarbij Hij het gezelschap van de mensen beneden zich achtte, omdat Hij te volmaakt voor hen was. Veeleer ging Hij naar de wereld van de mensen uit en zocht hen op in de steden en de dorpen, op de velden en de wegen, op de bergen en op het meer. Hoe zou Hij hun kunnen leren, als Hij niet met hen omging en niet tot hen sprak? Hoe kon Hij hen door Zijn voorbeeld leiden, als Hij een verborgen leven zou leiden ver buiten hun blik? Daar Hij kwam om de zondaars te redden, heeft Hij ze opgezocht zoals de goede herder zijn verloren schapen zoekt. Hij is mens geworden, opdat de mensen het gemakkelijker zouden vinden om tot God te komen. Daarom heeft Hij zichzelf in Zijn menselijke natuur toegankelijk gemaakt voor alle mensen, armen en rijken, goeden en slechten.

Hij heeft ook niet door uiterste strengheid de mensen afgestoten. Het is waar, dat Christus zich somtijds van

spijs en drank heeft onthouden. Hij deed dit om de mensen een goed voorbeeld te geven. Omdat Hij de volmaakte mens was, behoefde Hij Zijn begeerten niet door vasten en onthouding te tuchtigen. Maar Hij heeft dit gedaan om de mensen te laten zien, dat zij er zelf voordeel van hebben als zij de neigingen van hun zinnelijk streefvermogen beheersen. Van de andere kant heeft Christus meestal gegeten en gedronken op de voor mensen gewone wijze. Omdat Hij zichzelf altijd volmaakt beheerste, was er nooit iets buitensporigs in Zijn eten en drinken. Maar door te handelen zoals andere mensen, heeft Hij het voor de mensen mogelijk gemaakt Hem gemakkelijk nabij te komen.

Alleen in de beoefening van de armoede wekt Christus de schijn, dat Hij van de meeste mensen verschilt. De meeste mensen haten armoede en zoeken rijkdom, of als ze rijk zijn, zijn ze aan rijkdom gehecht. Christus echter was vrijwillig arm. Hij wist dat de bezorgdheid voor rijkdom de mensen belet goede predikers van het Woord van God te zijn. Daarom gaf Hij zelf een voorbeeld aan alle apostelen, die Hij in de loop van de tijd aan de mensen zou

zenden. Hij verzaakte aan wereldlijke rijkdom om ongehinderd door zorgen het Woord van God te prediken. Welbewust bleef Hij arm in de dingen van deze wereld, opdat Hij de mensen zou verrijken in de dingen van God. Ook wist Hij, dat de mensen maar al te zeer geneigd zijn te menen, dat de dienaars van God het Woord van God prediken voor hun eigen voordeel. Daarom gaf Hij de rijkdom van de wereld prijs, opdat Zijn Boodschap aan de mensen door Zijn eigen onbaatzuchtigheid aan hen aanbevolen zou worden. Tenslotte heeft Hij een leven van armoede geleid om aan de mensen nog duidelijker de macht van Zijn godheid te tonen. Hij zou het mensdom verlossen zonder een van die dingen, die de mensen noodzakelijk achten voor succes.

Hij heeft zichzelf ook bij de mensen bemind gemaakt door zich te laten bekoren door de duivel. De grote geestelijke volmaaktheid van Christus zou de mensen ertoe hebben kunnen brengen om aan hun eigen zaligmaking te wanhopen. Afgemat door de strijd tegen de bekoringen zouden de mensen al te gemakkelijk kunnen zeggen: “Voor Christus was het gemakkelijk genoeg om goed te zijn; Hij heeft geen bekoringen gehad”. Christus werd echter door de duivel bekoord. Toen Hij na veertig dagen vasten honger had, heeft de duivel Hem met brood bekoord. Toen die bekoring mislukte, heeft de duivel Hem eerst tot ijdelheid en daarna tot wereldse macht en rijkdom bekoord. Zo werd Christus dus verleid, zowel tot zonden van het vlees als van de geest. Als mens heeft Hij deze

bekoringen overwonnen en de duivel bedwongen. Daardoor heeft Hij alle mensen een voorbeeld gegeven. De bekoringen van de duivel kunnen met de genade van God en door een sterke wil overwonnen worden. Hij heeft ook aan goede mensen getoond, dat hun goedheid niet betekent, dat zij niet meer aan bekoringen blootstaan. Als de goedheid van Christus aan bekoringen kon blootgesteld worden, dan zijn bekoringen het gemeenschappelijk lot van alle mensen. Maar alle mensen kunnen hun toevlucht nemen tot de barmhartigheid van Christus. Hij, die zelf bekoord werd, kan de behoeften van andere mensen verstaan. Christus, die de bekoring heeft overwonnen, zal barmhartig diegenen helpen, die nog aan bekoringen blootstaan.

De leer van Christus

Na Zijn bekoring door de duivel begon Christus Zijn openbaar leven van lering. Hij predikte aan het uitverkoren volk van God het Evangelie van de Verlossing. Hij predikte het aan de Joden, omdat de belofte van de Verlossing door God aan de Joden was gedaan. De Boodschap van God moest eerst worden gepredikt aan de Joden en vervolgens door hen aan alle mensen. Door in één God te geloven en Die te vereren stonden de Joden dichterbij God dan de heidense volkeren van de wereld. Het was passend, dat Hij hun trouw beloofde door de Boodschap van de Verlossing het eerst aan hen te prediken. Zelfs van natuurlijk standpunt gezien, lag het voor de hand, dat Chris-

tus het Evangelie het eerst predikte aan Zijn eigen volk. Bovendien was het door Zijn lijden en dood dat Christus de macht en de heerschappij over alle mensen verdiende. Het was dus natuurlijk, dat Hij niet wilde dat Zijn leer aan de heidense wereld werd verkondigd, tenzij na Zijn lijden en dood. Het is ook een teken van Zijn grote macht, dat Zijn Apostelen de heidense wereld van Rome hebben bekeerd, terwijl Christus zelf Zijn prediking heeft beperkt tot Zijn eigen volk.

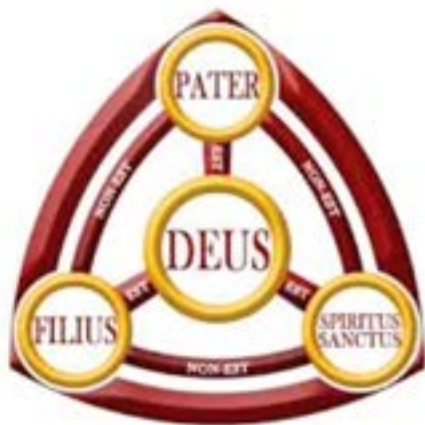
Christus was absoluut waarheidlievend. Dus was het natuurlijk, dat Hij Zijn leer openlijk predikte. Hij predikte in de straten van de steden, in het voorhof van de Tempel, op de vlakten van het platteland. Hij heeft Zijn leer niet verborgen gehouden. Het is waar, dat Hij sommige van Zijn mysteries in de vorm van gelijkenissen heeft gepredikt. De betekenis ervan was bestemd voor hen, die van goede wil waren om Zijn bedoeling te begrijpen. Maar in Zijn barmhartigheid hebben de parabels somtijds Zijn ware bedoeling verborgen gehouden voor hen, die niet bereid waren Zijn leer te aanvaarden. Van de andere kant heeft Hij Zijn leer nooit verborgen of verzacht vanwege de boosheid of de gevoeligheden van Zijn vijanden. Hij aarzelde niet de Farizeeën en Schriftgeleerden over hun huichelarij te berispen. Hij wilde de belofte van Zijn H. Eucharistie niet intrekken, omdat de Joden weigerden het idee te aanvaarden, dat Hij hun Zijn Vlees te eten en Zijn Bloed te drinken zou ge-

ven. Bij die gelegenheid bood Hij zelfs Zijn uitverkoren Apostelen aan te kiezen tussen Hem te geloven of Hem te verlaten. Hij leerde openlijk en als een die gezag heeft.

Omdat Hij leerde als een die gezag heeft, heeft Hij nooit Zijn leer aan geschriften toevertrouwd. Het feitelijke werk van neerschrijven zou een onvolmaaktheid schijnen in iemand die God is. Het zou de schijn wekken dat God geen andere middelen bezat om Zijn leer aan de mensen mee te delen. Leren is een leerstuk vast in de geest en het hart van de mensen inprenten. Ongetwijfeld is Christus de volmaakte Leraar. Hij kon Zijn Boodschap aan de mensen volmaakter overbrengen door woord en voorbeeld dan welk geschreven werk ook. Bovendien kon Hij andere mensen zenden om Zijn boodschap aan alle mensen te brengen. Hij kon hen zo oefenen, opwekken en leiden, dat zij op volmaakte wijze Zijn Boodschap zouden prediken, zowel door woord als door geschrift. Daarbij komt nog, dat het voor de mensen natuurlijk is door andere mensen onderricht te worden. Daarom was het passend, dat Christus Zijn Apostelen oefende om in Zijn Naam tot andere mensen te spreken.

Zijn leer was een openbaring van God aan de mensen. Hij openbaarde aan de mensen de diepe geheimen van God, het geheimzinnige innerlijke leven van de Allerheiligste Drie-eenheid en het geheim van Gods betrekkingen met de mensen, de Menswording en alles wat deze inhoudt. Omdat zij een Bood-

schap was van God en omdat de waarheid daarvan boven het begrip van de menselijke geest uitging, was het voor Christus noodzakelijk waarborgen te geven voor de waarheid van Zijn Boodschap. Dit deed Hij door de wonderen welke Hij verrichtte. Een wonder is een werk of een effect, dat slechts door de kracht van God kan worden tot stand gebracht. Het is een vinger van God, die de waarheid aanwijst – ofwel de waarheid dat Christus de Zoon van God was, of de waarheid van de goddelijke Boodschap, welke Hij aan de mensen leerde. Christus heeft wonderen verricht om te bewijzen dat Zijn leer werkelijk een goddelijke Boodschap was. Omdat alleen God wonderen kan doen, volgt dat Christus zich terecht op Hem beriep. Zijn Boodschap was een goddelijke Boodschap òf God, die door Hem wonderen verrichtte, was een leugenaar. Maar God kan niet liegen. Daarom is de goddelijke Boodschap van Christus een goddelijke openbaring aan de mensen.

De wonderen van Christus

De wonderen van Christus bewijzen dat Hijzelf God was. Zijn wonderen laten zien, dat Hij de macht bezat over heel de schepping. Toen Hij de duivelen uitdreef van hen, die door de duivel waren bezeten, toonde Hij Zijn macht over de engelen. Toen Hij zorgde dat de ster van Bethlehem de plaats van Zijn geboorte aanwees, toen Hij tijdens Zijn lijden en dood de zon drie uren liet verduisteren, toonde Hij Zijn macht over de natuur. Toen Hij te Kana water in wijn veranderde, toonde Hij Zijn macht over de onbezielde dingen van de wereld. Toen Hij de lamme of de blindgeborene genas, toen Hij Lazarus uit het graf deed opstaan, toonde Hij Zijn macht over de

mensen, Hij heeft zoveel wonderen verricht, zoveel wonderen van verschillende soort, en krachtens het besluit van Zijn eigen Wil, dat Hij een goddelijke zeggingsmacht over heel de geschapen wereld liet blijken. Omdat Hij er aanspraak op maakte zelf God te zijn en naar willekeur zoveel soorten wonderen heeft verricht, kunnen wij er slechts mee instemmen, dat Hij God was.

Een van Zijn meest betekenisvolle wonderen was Zijn gedaanteverandering op de berg Thabor. Christus had tot Zijn Apostelen gezegd: “Zo iemand Mijn volgeling wil zijn, dan moet hij zichzelf verloochenen, zijn

kruis opnemen en Mij volgen. Want wie zijn leven wil redden, zal het verliezen; maar wie om Mij het leven verliest, zal het vinden”. (Mt. 16, 24-25) Hij trachtte daarmee Zijn leerlingen duidelijk te maken, dat zij door Zijn eigen opoffering op het kruis na te volgen, het geluk zouden vinden, het geluk van de aanschouwing van God. Om hen van deze waarheid te overtuigen en hun enig idee te geven van de betekenis daarvan, nam Hij Petrus, Jacobus en Johannes mee op de berg Thabor. Daar werd Hij voor hun ogen van gedaante veranderd. “Zijn aangezicht schitterde als de zon, en Zijn klederen werden wit als sneeuw. En zie, Mozes en Elias verschenen hun en spraken met Hem ... En zie, daar overschaduwde hen een lichtende wolk. En een stem uit de wolk sprak: *Deze is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb, luister naar Hem.*” (Mt. 17, 2-5) De glans die bij deze gelegenheid afstraalde van het lichaam van Christus was het licht van de glorie, dat overstroomde van Zijn Godheid op Zijn menselijke ziel en van Zijn ziel op Zijn lichaam. Omdat Hij de aanschouwing van God bezat, had Christus vanaf het begin van Zijn bestaan in Zijn menselijke natuur het recht op dit licht van de glorie. Maar ter wille van de mensen werd dit licht van de glorie uitgesteld tot na Zijn lijden en dood. Bij deze gelegenheid op de Thabor heeft Christus een wonder verricht. Hij liet het licht van de glorie uitstralen van Zijn lichaam. Hij deed dit op de eerste plaats om Zijn Apostelen in hun

geloof aan Zijn woorden te versterken. Vervolgens deed Hij dit om hun een glimp te geven van de betekenis van Zijn woorden. Als de mens zijn lagere neigingen verloochent, als hij gelooft in Christus en uit liefde tot God de geboden van God onderhoudt, zal hij het eeuwig leven winnen. Na zijn dood zal hij God zien van aangezicht tot aangezicht en zijn ziel zal stralen van het licht van de goddelijke glorie. Bij de laatste verrijzenis, wanneer zijn lichaam weer met zijn ziel wordt verenigd, zal het licht van de glorie in zijn ziel ook aan zijn lichaam een afstraling van dat licht schenken. Toen Christus aan Petrus, Jacobus en Johannes toestond Hem van gedaante te zien veranderen, gaf Hij hun een vooruitzicht op de glorie, die door Zijn lijden en dood aan alle mensen van goede wil ten deel zou vallen. De gedaanteverandering van Christus is tegelijk een getuigenis voor de waarheid van de Boodschap van Christus en een straaltje van de wereld, welke allen zullen bereiken die God liefhebben.

Maar de glorie van Christus in Zijn lichaam, en de glorie die op het einde van de wereld alle mensen ten deel zal vallen, worden voor een grote prijs gekocht. Voordat het lichaam van Christus in de glorie van Zijn geheiligde ziel kon worden bevestigd, voordat de mensen enige kans konden hebben om Zijn glorie na te streven, moest Christus door Zijn lijden en dood op het kruis van Calvarië de verlossing voor het mensdom winnen.

Het lijden van Christus

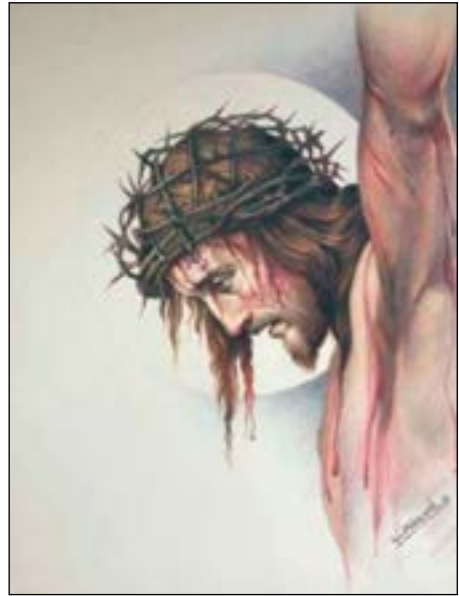
Christus heeft geleden en is daarna gestorven op het kruis, niet omdat God op enigerlei wijze werd gedwongen voor de zonden van de mensen zulk een grote vergelding te vragen. God had eenvoudigweg de zonden van de mensen kunnen kwijtschelden en hun vergiffenis kunnen geven als zij berouw hadden over hun zonden. Ook Christus zelf werd niet gedwongen voor de zonden van de mensen te lijden en te sterven. Hij heeft zichzelf geheel vrijwillig als een Offer voor de mensen aangeboden. Maar Christus heeft voor de mensen geleden, omdat dit de Wil van God was. God heeft gewild, dat Zijn eniggeboren Zoon mens werd om voor de verlossing van de mensen te lijden en te sterven. Dit goddelijk besluit toont ons zowel de rechtvaardigheid als de barmhartigheid van God. Het toont Zijn rechtvaardigheid, omdat het laat zien dat God voor de zonden van de mensen tegen Hem feitelijk voldoening

heeft gevraagd. Het toont Zijn barmhartigheid, omdat niemand anders dan een Godmens een passende voldoening voor de zonden van de mensen kon aanbieden. Omdat Hij God was, kon Christus aan God een oneindige voldoening voor de oneindige boosheid van de zonde aanbieden. Omdat Hij mens was, kon Christus voor de zonde van de mens de voldoening van een mens aanbieden.

De wijsheid van het plan van God in het lijden en de dood van Christus blijkt ook uit de andere doeleinden, die door Christus zo werden bereikt. Christus heeft geleden en is gestorven om van God de vergiffenis voor de zonden te verkrijgen. Maar Zijn lijden deed meer dan dit. Omdat Hij God en mens tegelijk was, is Zijn lijden op de eerste plaats een verbluffend bewijs voor de liefde van God tot de mensen. Kon God meer voor de mensen doen dan voor

hen lijden en sterven? Op de tweede plaats heeft Christus in Zijn lijden en dood aan de mensen een voorbeeld gegeven van de volmaakte deugd, die de mensen naar de hemel zal voeren: gehoorzaamheid aan de Wil van God, nederigheid, standvastigheid in het volgen van de Wil van God, sterkte in het aangezicht van de dood, liefde tot de gerechtigheid, zelfs tot de dood, enzovoort. Op de derde plaats heeft Christus door Zijn lijden de genade en de glorie voor de mensen verdiend en het daardoor voor hen mogelijk gemaakt hun waarachtige geluk te bereiden. Ten vierde heeft Christus door voor alle mensen te lijden en te sterven aan de mensen een krachtig bijkomstig motief geschonken om de zonde te vermijden. Als een vader al zijn bezittingen verkoopt om de dwaze schulden van zijn zoon te betalen, zou de zoon dan geen ernstige reden hebben om in de toekomst verstandiger te handelen? Als de Zoon van God heeft geleden en is gestorven voor de zonden van de mensen, om de schuld voor de zonden van de mensen te betalen, hebben dan niet alle mensen een goede reden om in de toekomst de zonde te vermijden? Tenslotte zijn het lijden en de dood van Christus een goddelijke bijdrage aan de waardigheid van de mens. De mens had zichzelf schade toegebracht door in de tuin van het paradijs ten prooi te vallen aan de duivel. Door Christus overwint een mens de duivel en herstelt een mens het mensdom in de vriendschap met God. De mensen kunnen met gepaste trots wijzen op Christus en zeggen dat hun Broeder-Mens hen heeft verlost.

In Zijn lijden en dood heeft Christus de uiterste pijnen verduurd. Hij (leed zowel door toedoen van mannen als van vrouwen. Een man heeft Hem verraden; een vrouw heeft Zijn Apostel Petrus verraden; het Sanhedrin heeft Hem veroordeeld; Zijn eigen volk schreeuwde om Zijn Bloed; Herodes en Pilatus hebben om Hem hun handen gewassen; Pilatus heeft Hem overgeleverd aan de geseling en de dood op het kruis; de soldaten en de dienaren hebben Hem bespot, gespuwd en geslagen; Hij werd door Zijn Apostelen en Zijn vrienden verlaten; Zijn goede Naam werd Hem door de smaad van het verhoor en Zijn dood als aan een misdadiger ontnomen. Zijn ziel was bedroefd en afgetobd bij het zien van de werkelijkheid van lijden en dood; Zijn gevoelige natuur deinsde terug voor lijden en dood; Zijn handen en

voeten werden met spijkers doorboord; Zijn hoofd werd met doornen gekroond; heel Zijn lichaam werd door de geselslagen uiteengereten. En omdat Hij een volmaakte menselijke natuur bezat, heeft Hij dit lijden des te doordringender gevoeld.

Het is waar, dat het hogere deel van Zijn ziel de aanschouwing van God bleef genieten. Maar het lagere deel

van Zijn ziel, Zijn vermogen om zintuiglijke vreugde of pijn te ervaren, werd door Zijn smartelijke kwellingen overstelpt. Christus liet toe, dat Zijn menselijke natuur de lengte, de breedte en de diepte van menselijk lijden ervoer. Daar Hij leed om boete te doen voor alle mensen, heeft Hij toegelaten, dat Hij de volheid van menselijke pijn verduurde. In Hem zijn de woorden van de Profeet Isaías vervuld:

*Zonder gestalte of luister, waar we naar opzien,
Zonder gratie, die ons behaagt.
Veracht en door de mensen verstoten,
Man van smarten, met lijden bezocht;
Voor wie wij ons het gelaat bedekken,
Die wij versmaden en verachten.
En toch. Hij draagt onze kwalen,
En torst onze smarten;
Maar wij beschouwen Hem als een melaatse,
Geslagen, vernederd door God.
Om onze zonden wordt Hij doorboord,
Om onze misdaden wordt Hij gebroken;
Op Hem rust de straf, ons ten heil,
Door Zijn striemen komt ons genezing. (Is. 53, 2-5)*

De verhevenheid van de liefde van Christus voor de mensen blijkt uit het feit, dat Hij niet behoefde te lijden en te sterven. Omdat Hij God was, had Hij kunnen voorkomen, dat Zijn vijanden Hem enig onrecht aandeden. Omdat Zijn ziel de volmaakte leiding had over Zijn lichaam, had Hij kunnen voorkomen, dat de wonden haar normale effect hadden. Maar in gehoorzaamheid aan de Wil van Zijn Vader heeft Hij zich aan de schendende handen van Zijn vijanden overgegeven. God en Christus zelf hebben uit liefde tot de mensen Christus aan de handen

van Zijn folteraars en beulen overgeleverd. Nu waren het deze laatsten, die Christus hebben geselsd, met doornen gekroond, aan het kruis genageld en daarmee Hem hebben gedood. Zijn eigen volk gaf Hem aan de Romeinen prijs om gedood te worden en de Romeinen hebben Hem gekruisigd. Zo heeft Christus geleden, zowel van de kant van de Joden als van de heidenen van de wereld. Omdat Hij niet alleen de Joden maar ook de overige mensen kwam verlossen, lag het voor de hand, dat Hij door de handen van beiden leed.

De schuld van degenen die Christus ter dood brachten, is verschillend naargelang hun bewustzijn van hetgeen zij deden. Het minst schuldig van allen waren de heidense soldaten, die Christus hebben gefolterd en gekruisigd. Zij waren niet op de hoogte van het feit dat Christus de Verlosser was van het mensdom, noch van het feit dat Christus God, de Zoon van God was. Meer schuldig dan zij was Pilatus, die, al kende hij dan niet de ware persoonlijkheid van Christus, toch uit lafheid een onschuldige man ter dood veroordeelde. Verder op de oplopende schaal van schuld komt de menigte van het eenvoudige volk van Jeruzalem, dat door zijn leiders was misleid. Zij hadden de wonderwerken van Christus gezien en hadden dus in Hem kunnen geloven. Maar hun leiders hebben hen bedrogen en twijfel aan de Christus in hen gewekt. Het meest schuldig van allen waren de voornaamste samenzweerders onder de leiders van het volk. Zij wisten, dat Christus in Zijn Persoon

en Zijn leven de tekenen had vervuld, die door de profeten waren voorspeld. Maar zij waren niet bereid om Christus als hun Verlosser te aanvaarden. Zij hebben welbewust hun ogen gesloten voor de duidelijke tekenen van Zijn goddelijkheid. God was bereid om hun het geloof in Christus te geven, maar zij hebben in de hardheid van hun hart geweigerd dit te aanvaarden. Omdat hun onbekendheid met Zijn ware persoonlijkheid welbewust was, vormt deze geen verontschuldiging voor hun zonde. Zij hebben de ernstigste zonde bedreven. Zij hebben hun Verlosser en hun God uitgeleverd aan de heidenen, opdat Hij zou worden gedood.

Christus heeft geleden en is gestorven op het kruis van Calvarië. Terwijl Hij daar hing tussen de hemel en de aarde en Zijn levensbloed in Zijn doodstrijd neer druppelde, hebben Zijn vijanden Hem bespot. “Als ge de zoon van God zijt,” zo zeiden ze, “kom dan af van het kruis.” Zoals de H. Paulus het heeft uitgedrukt, is Christus “voor de Joden een ergernis en voor de heidenen een dwaasheid”. (1 Kor. 1, 23) Heeft God

op het kruis Zijn doel gemist? Was Zijn leven onder de mensen een wel schitterend, doch waardeloos gebaar? De H. Paulus geeft ons het antwoord: “Maar voor hen, die geroepen zijn, Joden zowel als Grieken,” is de gekruisigde Christus “Gods kracht en Gods wijsheid. Want het dwaze van God is wijzer dan de mensen, en het zwakke van God krachtiger dan de mensen”. (1 Kor. 1, 24-25). Op het kruis scheen Christus volkomen hulpeloos. Maar het is op het kruis, dat Hij het machtigst is. Want het is op het kruis, dat Hij Zijn doel, de verlossing van de mensen, heeft tot stand gebracht.

Terwijl Christus hing aan het kruis, heeft Hij vrijwillig Zijn menselijk leven en het lijden en de dood van Zijn lichaam voor de verlossing van de mensen aangeboden. In het plan van God was Christus de nieuwe Adam, het nieuwe Hoofd van het menselijk geslacht. Omdat Hij Zijn leven vrijwillig offerde uit liefde en gehoorzaamheid aan Zijn Vader, heeft Zijn menselijke wil van God de verlossing van het mensdom verdiend. Omdat Hij leed en stierf uit liefde en gehoorzaamheid, gaf Christus aan God meer dan nodig was om de zonden van heel het menselijk geslacht goed te maken. Hij heeft voldaan of geboet voor de zonden van de mensen. Hij offerde Zijn leven aan God om God te eren en Zijn toorn over de zonden van de mensen te bedaren. Daarom was Zijn lijden een Offer dat hoogst aangenaam was aan God. Het leven, dat Hij zo bereidwillig voor de mensen prijs gaf, was de prijs die aan God werd betaald voor de zonden van de mensen en de straf, die voor deze

zonden verschuldigd was. Door de prijs voor de zonden van de mensen te betalen, heeft Christus alle mensen vrijgekocht. Christus heeft dit alles gedaan – verlossing verdiend, geboet voor de zonde, Zichzelf aan God voor de zonde geofferd, de mensen vrijgekocht – in gehoorzaamheid aan de Wil van God. Zijn menselijke natuur was het instrument van Zijn Godheid, het instrument dat de Zoon van God gebruikte om de mensen te redden. Omdat dit het instrument was van Zijn Godheid, heeft Christus datgene wat Hij op deze wereld kwam doen tot stand gebracht.

Omdat Christus God en mens tegelijk is, heeft Zijn lijden de mensen van de zonde en van de macht van de duivel bevrijd. Het heeft de mensen bevrijd van de straf voor de zonde, van de dood en het verlies van de aanschouwing van God. Zijn lijden heeft de mensen met God verzoend en de poorten van de hemel weer voor heel het mensdom geopend. Zijn lijden heeft voor Hemzelf de verheffing van Zijn eigen menselijke natuur verdiend. Omdat Hij onrechtvaardig ter dood werd gebracht, heeft God Hem van de doden opgewekt. Omdat Zijn lichaam de vernedering van de begrafenis had ondergaan, is Hij ten hemel opgestegen. Omdat Hij de spot van de mensen had verduurd, zit Hij nu aan de rechterhand van de Vader in de hemel. Omdat Hij aan de macht van de mensen was overgeleverd, is Hij als rechter aangesteld over alle mensen in de komende wereld. In het lijden van Christus is de zwakheid van God sterker dan de mensen. Door de menselijke dood van Christus is het goddelijk leven voor de mensen hersteld.

De dood van Christus

Christus is op het kruis werkelijk gestorven. Zijn ziel scheidde van Zijn lichaam. Maar Zijn goddelijke persoonlijkheid bleef zowel met Zijn ziel als met Zijn lichaam verenigd. Om deze reden was het gestorven lichaam van Christus nog oneindig kostbaar. Het was immers nog verenigd met de Persoon van de Zoon van God.

Op het ogenblik dat Christus stierf, is Zijn ziel ter helle neergedaald. De hel waarover we hier spreken is het voorgeburchte, de plaats waar de zielen van de rechtvaardigen hun bevrijding afwachtten. Hij is naar het voorgeburchte gesnelde om aan de rechtvaardigen de heropening van de poorten van de hemel mee te delen. Door Zijn lijden had Hij het hun mogelijk gemaakt de glorie te vinden in de aanschouwing van God. Hij is niet neergedaald in de hel van de duivels en de verdoemde menselijke zielen. Daar kon Hij niets voor hen doen. Door hun eigen vrije beslissing hadden zij zichzelf voor immer van God afgescheiden. Slechts degenen die in geloof en liefde met Hem

verenigd waren, konden de weldaden van Zijn lijden ontvangen.

De Verrijzenis van Christus

Op de derde dag na Zijn dood is Christus verrezen. Zijn ziel werd weer met Zijn lichaam verenigd, en Hij stond glorievol en onsterfelijk uit het graf op. Drie dagen heeft Hij gewacht om iedereen ervan te overtuigen, dat Hij werkelijk was gestorven. Hij stond op uit het graf om ons geloof in Zijn goddelijkheid te bevestigen. Omdat Hij verrezen is, kunnen ook wij hopen te

verrijzen op het einde van de wereld. Omdat Hij uit het graf is opgestaan is aan onze zielen het nieuwe leven van de genade geschonken. Omdat Hij God was, heeft Hij aan Zijn lichaam en Zijn ziel de kracht verleend om zich weer met elkander te verenigen. Door de kracht van God is Christus, die op de Calvarieberg was gestorven, op de eerste Paasdag verrezen.

Christus is in Zijn eigen menselijk lichaam verrezen. Zijn lichaam droeg nog de littekens van Zijn lijden. Als Hij had gewild, had Hij deze littekens kunnen verwijderen. Maar Hij verkoos die te behouden. Zo kon Hij aan de mensen bewijzen, dat Hij het werkelijk zelf was, die was verrezen. Bovendien zou Hij ten hemel opstijgen om bij Zijn Vader te pleiten voor de verlossing van de mensen. In de hemel zouden Zijn littekens voor de Vader een blijvende herinnering zijn aan Zijn lijden voor de mensen. In de hemel zouden Zijn wondtekenen ook een eeuwig zegeteken zijn van Zijn triomf over de wereld, de duivel en de zonde. Maar al droeg Hij nog steeds de tekenen van Zijn wonden, Zijn verrezen lichaam was verheerlijkt. Het was onsterfelijk. Hij kon nooit meer sterven. De glorie

van Zijn ziel, in de gelukzalige aanschouwing met God verenigd, vloeide over in Zijn lichaam en deed het stralen van een goddelijk licht. Zijn lichaam stond volkomen onder de leiding van Zijn ziel.

Na Zijn verrijzenis verscheen Hij aan Zijn Moeder, Zijn apostelen en Zijn leerlingen. Hij wandelde met hen, sprak met hen, at en dronk met hen. Zo gaf Hij hun de 'overtuigende bewijzen van de werkelijkheid van Zijn Verrijzenis. Door hun getuigenis is de waarheid van Zijn Verrijzenis aan de wereld geschonken. Degenen, die in Hem en in Zijn verrijzenis geloven, kunnen hopen ook zelf te verrijzen.

De Verrijzenis van Christus is de oorzaak van de verrijzenis van alle mensen. Alleen God heeft de macht om de mensen te doen verrijzen. Maar Christus is God. En God wil de Verrijzenis van Christus tot de uitwerkende oorzaak maken van de verrijzenis van alle mensen. Aan het einde van de tijd zal het de verrezen Christus zijn, die alle mensen zal doen verrijzen. Zijn verrezen menselijke natuur zal het instrument zijn, waardoor Zijn goddelijke macht de zielen van alle mensen weer met hun lichamen zal verenigen.

De Verrijzenis van Christus is ook het model of het patroon volgens welk de zielen van de rechtvaardigen op de laatste dag zullen opstaan. Christus zal de zondaars doen verrijzen, maar tot hun veroordeling. Omdat zij geen geloof in Hem of liefde voor Hem hebben gehad, kunnen zij geen deel hebben in Zijn glorie. Maar de rechtvaardigen zullen

verrijzen in gelijkenis met Christus. Zijn lichaam is nu glorievol en onsterfelijk. De lichamen van hen, die in Hem hebben geloofd, die Hem hebben bemind en Zijn geboden hebben onderhouden, zullen eveneens glorievol

en onsterfelijk zijn. De Verrijzenis van Christus is het onderpand van de toekomstige verrijzenis van de mensen en tevens het model van de verrijzenis van de rechtvaardigen, die sterven in de genade van Christus.

De Hemelvaart van Christus – Christus: de rechter over alle mensen

Veertig dagen na Zijn verrijzenis is Christus ten Hemel opgestegen. Hij steeg op naar de Hemel om de glorie te ontvangen, die Hem toekwam. Daar pleit Hij bij Zijn Vader altijd voor de zielen van de mensen. In de Hemel zit Hij nog aan de rechterhand van de Vader. Als God is Hij aan de Vader en aan de H. Geest gelijk. Als mens, als de volmaakte mens die de absolute volheid van de genade van God bezit, en als het glorievolle Hoofd van heel het menselijk geslacht en van de engelen zit Hij aan de rechterhand van Zijn Vader, dat wil zeggen, is aan Hem de macht gegeven om alle mensen en engelen te oordelen. Bij het afge-

meen oordeel zal het Christus zijn, die de laatste waarheid bekend maakt – de ware aard en de ware zin van de daden van mensen en engelen. Bij dit oordeel is het Christus, die de laatste beslissing zal nemen. Op Zijn woord zullen de verdoemden voor eeuwig naar de hel gaan om voldoening te geven aan de rechtvaardigheid van God en de goeden zullen voor immer binnentreden in de zegen van de hemel om de barmhartigheid van God te verkondigen.

In onze dagen heeft het menselijk geslacht een Verlosser nodig. De mensen zoeken hun verlossing in ideeën, in het fascisme, in het natio-

naalsocialisme, in het communisme. De mensen zoeken hun verlossing in de natuurwetenschap, in elektronen, in atoomsplitsing, in dromen over een vlucht naar de maan of naar Mars. De mensen zien op naar de belofte van kracht in dictators, militaire genieën of financiële tovenaars. Maar er is voor de mens geen verlossing tenzij in Christus de Verlosser. Het is Christus, die de orde in de wereld weer heeft hersteld. De mensen hebben door hun ongehoorzaamheid aan God een chaos in de wereld geschapen. Christus heeft het principe van gehoorzaamheid aan God weer ingevoerd. Door Zijn gehoorzaamheid heeft Hij de sluizen van de hemel voor de wereld van de mensen geopend. Omdat Hij uit liefde en gehoorzaamheid is gestorven aan het kruis, staan de levende wateren van Gods genade gereed om de verdorde zielen van de mensen weer tot leven te wekken. Omdat Hij nederig was, zelfs tot de dood, kunnen de mensen tot de waardigheid van kinderen Gods worden verheven. Omdat Hij God en de mens tegelijk heeft liefgehad, is het voor de mensen mogelijk God en elkander te beminnen.

Maar Christus maakt niemand tegen zijn wil zalig. Hij kan slechts verlossing brengen aan hen, die in Hem geloven, op Hem hopen en Hem beminnen. Hij heeft de genade voor alle mensen verdiend. Maar de mensen moeten deze genade vrijwillig aannemen en haar voor hun verlossing gebruiken. Wij worden allen gered in Christus, ons Hoofd en onze Verlosser. Maar slechts op voorwaarde, dat wij onze geest en ons hart vrijwillig met de Zijne verenigen. Christus is geen dictator. Hij buigt de mensen niet naar Zijn Wil met kanonnen, geheime politie, concentratiekampen en slavenarbeid. Hij is een minnende Verlosser. Hij dwingt niemand om met Hem of voor Hem te marcheren. Hij hangt aan een kruis tussen de hemel en de aarde, tussen de mensen en God. Hij heeft niets om zich aan te bevelen dan nederigheid en een grote liefde. Toch zijn Zijn uitgestrekte armen breed genoeg om de wereld te omspannen. De weg naar geluk leidt door Zijn kruis. Als iemand zijn leven wil redden, moet hij het eerst verliezen. Hij moet zichzelf verloochenen en Christus volgen.

De Litanie van Onze-Lieve-Vrouw

Dignare me laudare te, Virgo Sacrata.

V. Geerebaert C.ss.R.
(Leuven, St.-Alfonsus-Drukkerij, 1930)

Ivoren Toren, bid voor ons.

Onder de eretitels aan O. L. Vrouw in haar litanie toegekend, is de aanroeping “Ivoren Toren” wel de meest raadselachtige, omdat men maar niet gissen kan, waarop deze zinnebeeldige eretitel slaat.

Het beeld is ontleend aan het boek van de H. Schrift, dat de naam van Hooglied draagt. In dat boek bezingt de schrijver de schoonheid van de bruid, en de bruidegom put zich uit in allerlei vergelijkingen om die

schoonheid te verheerlijken. Wanneer hij echter de slanke pracht van de hals van de bruid beschrijft, dan gebruikt hij meermalen het beeld van een toren en na te hebben getuigd: “Uw hals is als de toren van David” (4, 4), roemt hij hem in een later hoofdstuk als een ivoren toren: “Uw hals is als een ivoren toren”. (7, 5)

Het lijkt geen twijfel of deze aanroeping van de litanie is aan die bijbelplaats ontleend, en zoals aangehaalde tekst van het Hooglied, moet de aanroeping van de litanie in figuurlijke zin worden genomen.

Doch wat wordt met die figuurlijke uitdrukking bedoeld?

In het Hooglied schijnt de gewijde schrijver op een werkelijke toren te zinspelen, die in de dagen aan zijn lezers bekend was; maar hoe wij de heilige Vaders van de eerste eeuwen hierop ook hebben nageslagen, wij hebben in hun werken niets kunnen vinden, dat een licht op die toren werpt, en daarom zijn wij geneigd te denken dat de eerste verzamelaar van Maria’s eretitels, de aanroeping in de litanie inlaste, zonder haar zelf goed te begrijpen.

Maar dan rijst vanzelf de vraag: hoe is het dan mogelijk, dat deze onverklaarbare eretitel toch in de litanie werd opgenomen?

Wij vermoeden het volgende:

In de tijd van de middeleeuwen, waarin allerlei eretitels als een lusterrijke krans on het hoofd van de onbevleete Moedermaagd werden gewonden, lazen de gelovigen druk de H. Schrift, en beoefenden zij in hoge mate de mystiek; vandaar dat het Hooglied meer nog dan andere boeken ter hand werd genomen. Wij denken daarom, dat sommigen door die twee beelden getroffen, ze eenvoudig op Maria hebben toegepast, zonder te weten wat het tweede eigenlijk bedoelde, maar de *ivoren toren* op de *toren van David* lieten volgen, omdat zij samen een treffend paar uitmaakten. Anderzijds, al kende

men niet de juiste betekenis van de aanroeping, toch kon men overtuigd zijn, dat de zin buitengewoon verheven moest zijn.

Wel hebben sommigen beweerd, dat door ivoren toren niets anders bedoeld wordt dan de wonderbaar schone troon van Salomon, die, zoals wij in een vorige aanroeping zagen, geheel met ivoor was belegd. Maar tegen die bewering wordt terecht opgeworpen, dat Salomons troon in de H. Schrift nergens toren wordt genoemd, en geen enkele plaats in de gewijde Boeken wettigt het vermoeden, dat de troon wellicht zo had kunnen worden betiteld.

Al is het waar dat wij deze zinnebeeldige aanroeping moeilijk kunnen verklaren, toch geeft het ivoor ons toepassingen in overvloed aan de hand.

Het ivoor werd niet in Palestina gevonden, omdat daar nooit een olifant werd aangetroffen; maar Koning Salomon, die zijn handelsvloot verenigde met de schepen van Koning Chirom (*1 Kon. 10, 22; 2 Kron. 9, 21*), liet het uit de vreemde aanvoeren en wel in zulk een overvloed, dat in de gewijde Boeken herhaaldelijk zelfs van ivoren huizen sprake is. Natuurlijk worden dan geen muren van ivoor bedoeld, maar het ivoor diende om de wanden te bekleden. De Joden hielden veel van pracht en weelde, zodat degene, die zoals koning Achab (*1 Kon. 22, 39*) over schatten beschikte, zich de weelde van een ivoren huis kon veroorloven. De profeet Amos (*Amos 3, 10*) dreigt dan ook in zijn voorspellingen, dat de ivoren woningen zullen worden vernietigd, en hij spreekt zijn vloek uit over degenen die rustbedden hadden met ivoor belegd.

Hoe het ivoor ook in Palestina verspreid raakte, toch bleef het altijd iets kostbaars, wat wel hieruit mag besloten worden, dat het evenals de edele metalen als ruilmiddel werd gebruikt om rekeningen te betalen.

Die eer moeten wij aan de Joden brengen, dat zij de Feniciërs spoedig de kunst hadden afgekeken om het ivoor op allerlei wijze te bewerken, want zij vervaardigden uit ivoor allerlei keurige doosjes en kastjes en zelfs sieraden die graag werden gedragen.

Het ivoor heeft talrijke eigenschappen, waarin allerlei beelden te vinden zijn, die gemakkelijk op Maria kunnen worden toegepast. Was het ivoor kostbaar, Maria's hart was nog kostbaarder

om de heerlijke genadeschatten waarmee God het boven alle schepselen had verrijkt.

Om zijn blanke kleur mag het ivoor een beeld van Maria's zuiverheid genoemd worden en dat te meer omdat zijn blanke tint nooit verkleurt, maar onveranderlijk zijn geelwit karakter bewaart. Heerlijk zinnebeeld van de Moeder Gods, bij wie nooit de geringste fout de blanke glans van de ziel verduisterde.

Wie ivoor aanpakt, bemerkt vanzelf dat het zacht aanvoelt. En wie was zachtmoediger en beminnelijker dan zij, die door de H. Kerk begroet wordt als de zoete Maagd Maria, *o dulcis virgo Maria*, en zelfs als de persoonlijkheid van de zoetheid genoemd wordt *dulcedo nostra*, onze zoetheid. Alles was juist geëvenredigd in Maria: nooit handelde zij onder de invloed van een luim en al de neigingen van haar gemoed waren onder het toezicht en het beheer van haar verstand.

Voelt het ivoor zacht aan, toch is het niet week maar vast en het bezit een buitengewoon weerstandsvermogen.

Ook daarom is het een zinnebeeld van Maria, want ofschoon de Moeder Gods de opwellingen van de lage driften niet kende, toch had zij een buitengewoon gevoelig hart, maar zij bleef niettemin haar hoge roeping tot het einde toe getrouw vervullen. Vooral haar geloof was onwandelbaar. Ontzettend zwaar werd het op de proef gesteld, want in Jezus leek alles uiterlijk zo klein, menselijk en gewoon, en ofschoon Hij voor het geweld van Zijn vijanden bezweek, ofschoon de Apostelen naar alle kanten wegvluchtten toen hun Meester gevangen werd genomen, toch volgde Maria Hem op de lijdensweg, en aan de voet van het Kruis aanschouwde zij in haar gemarteld Kind de Zoon van God en de Redder van de wereld.

Eenieder weet dat het ivoor niets anders is dan de slagstanden van de olifant. Welnu in de wilde natuur, waar

de olifant zich ophoudt, moet hij ook vaak genoeg slag leveren met de slang; dan grijpt hij het ondiert met zijn slurf onbarmhartig vast om het tegen de grond te slaan, en de kop van de slang onder zijn machtige poot te verpletteren.

Heerlijk beeld van Maria, die door haar goddelijke Zoon de strijd met de helse slang heeft aangebonden en hem de kop heeft verpletterd.

Gebed: O goede Moeder Maria, hoe staren wij bewonderend op uw volmaakt en deugdenrijk leven, want als een toren steekt gij hoog boven alle heiligen uit; ook wij wensen vurig in de deugd vorderingen te maken, maar er is toch zo weinig nodig om ons aan onze voornemens ontrouw te maken. Zachtmoedige Maagd, help ons om de verdraagzaamheid te beoefenen en die noodlottige opvliegendheid te bedwingen, die zo vaak een hevige storm in ons hart ontketent en ons belemmert met God om te gaan; sterke Maagd, maak ons ongevoelig voor alle verderfelijke indrukken, maak ons sterk en onwandelbaar in de strijd, standvastig in de deugd, en waak erover dat ons hart nooit meer de minste zwakheid kent. Amen.

Oefening: Zodra wij onze opvliegendheid of het ongeduld voelen ontwaken, dan een Weesgegroetje bidden voor de persoon die ze heeft wakker geroepen.

... wordt vervolgd ...

Eucharistische Kruistocht

De Kruisvaarder

Bid - Communiceer - Offer je op - Wees apostel!

Het verzameladres van de Schatkisten is:
St. Clemenspriorij, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen-Gerwen, Nederland

De Kruisvaarder bidt, communiceert en offert zich op voor de intentie, die Pater Davide Pagliarani, Algemeen Overste van de Priesterbroederschap St. Pius X, iedere maand opgeeft.

April

Onze Lieve Heer danken en Hem troosten voor de ondankbaarheid!

Mei

Onze Lieve Vrouw danken en verkrijgen dat ze meer bemind wordt!

Onze Lieve Vrouw's beste bewijs: Bernadette deel 5

Beste Kruisvaarders,

Eén keer en dan nooit meer!

Nevers, Klooster Saint-Gildard (“Sij Zjildáár”), de ochtend van 8 juli 1866. Met ingehouden adem luisteren driehonderd zusters van de Zusters van Liefde (of “Barmhartigheid”) van Nevers naar het verhaal van de pas ingetreden nieuweling, Bernadette Soubirous, de zienster van Lourdes. De tweeëntwintjarige jongedame vertelt

alle gebeurtenissen van en rond de verschijningen van Onze Lieve Vrouw in het jaar 1858, van februari tot juli. Dan staat Moeder-Overste Joséphine Imbert (“Ijbíjr”) op en zegt: “Jullie hebben het nu één voor allemaal gehoord. Het is vanaf nu niemand van jullie toegestaan over deze gebeurtenissen nog te praten. Noch onder elkaar, noch door Bernadette hierover met vragen lastig te vallen!”

Moeders Joséphine Imbert en Marie-Thérèse Vauzou

En dat is slim ook: Bernadette zou nooit de kans hebben zich zoals alle andere pas ingetreden postulantjes (= meisjes die godgewijde zuster willen worden) te kunnen inleven. Al heel snel wordt duidelijk dat de vrees niet ongegrond is: het raakt bekend wáár Bernadette is ingetreden! En dus wordt het klooster gelijk bestormd met aanvragen: “Mogen we Bernadette bezoeken?!” Moeder Joséphine: “Njet! Nee! Laat ze nu eindelijk met rust!”

De eerste week: “Kom terug naar Lourdes ... Kom ... Kom ...”.

Maar Bernadette ... je zit tussen vele jongedametjes! En dat betekent dat die tóch nog vragen stellen! Wel niet onmiddellijk helemaal tegengesteld aan het verbod van moeder-overste. Dus niet van “Wat is er gebeurd?” Maar iets slimmer ...

Zuster Emillienne Duboé (“Eemiljén Dubowée”) bijvoorbeeld. Zij moet Bernadette wegwijs maken in het nieuwe huis en de gewoonten van het klooster aanleren. Maar het zustersertje kan zich niet weerhouden te vragen: “Valt het je niet zwaar de grot niet meer te zien?” Bernadette slikt de krop in haar keel door en antwoordt weemoedig: “Als je eens wist wat voor moois ik heb gezien

... Als je eens wist hoe góed Onze Lieve Vrouw is ...” Nu voelt Zuster Emilienne zich bekoord dóór te boren (méér vragen te stellen), maar ... Bernadette stopt het nu: “Laten we niets doen wat de novicemeesteres heeft verboden!”

Maar een ander zusterdje, dat dikke vriendin zal worden met Bernadette, betrapt haar op traantjes. En kijkt haar met grote vraagtekens in de ogen aan. Bernadette, zacht: “O, de grot weer zien ... Eén keertje maar ... ‘s Nachts, als niemand het ziet ...” Dan waagt ook Zuster Ursule Bernadette door te vragen over de grot. En Bernadette: “Als ik in een luchtballon naar de grot zou kunnen reizen om er enkele ogenblikken te bidden als er niemand was, dan zou ik met plezier gaan! Maar weer te midden van de menigte? Nee, dan blijf ik liever hier!”

En nog méér vragen over Lourdes. Deze keer van Mgr. Forcade, Bisschop van Nevers. En die mág het vragen. “Heb je Onze Lieve Vrouw nog teruggezien na de verschijning van juli 1858?” Bernadette: “Nooit! Nu ben ik net als iedereen.”

Ook Zuster Gonzague Cointe (“Kwijte”) doet een poging: ze brengt een foto van de nieuwe basiliek in Lourdes! Bernadette: “Nee! Nu kan het me niet meer in verleiding brengen! Ik breng edelmoedig het offer Lourdes niet meer terug te zien! Ik heb maar één wens: Onze Lieve Vrouw verheerlijkt en bemind te zien!”

Maar: er komen ook gewoon meldingen uit Lourdes zelf. Zo over familieleden: “die waren vroeger arm, maar nu zijn ze rijk geworden!” Bernadette wordt daar heel bezorgd over: “O dat is gevaarlijk! Zeg hun toch dat ze niet moeten uit zijn op centen!” En dan een ander bericht: “Uw vriendinnen uit Lourdes laten u hartelijk groeten, maar ze vinden het niet leuk dat u hun brieven niet beantwoord!” Bernadette: “Zeg hun dat ik hun hartelijk dank, dat ik voor hen bid en dat ze voor mij moeten bidden. Maar dat ze mij in mijn eenzaamheid moeten met rust laten! Ik ben hier gekomen om mij te verbeteren!”

Toch komen er dikke bollen van tranen over Bernadettes grote ogen. De hele eerste week in het Klooster van Saint-Gildard lang. Dan schrijft Bernadette op 20 juli: “Léontine [ook een pas ingetreden postulantje] en ik hebben de zondag zwaar overstroomd met onze tranen ... Maar die goede zusters hebben ons echt getroost! Ze zeiden: “Dat is een teken van een goede roeping!” Nú kan ik jullie verzekeren dat het offer veel bitterder zou smaken, mocht ik dit mooie noviciaat moeten verlaten. Men merkt dat dit hier het Huis Gods is. We worden door alle omstandigheden gedragen, vooral door de instructies van onze goede novicemeesteres. Elk woord van haar dringt diep in ons hart.” Daarmee is de weemoed van de eerste week overwonnen!

Wat ook helpt is het mooie beeld van “Onze Lieve Vrouw van de Wateren”, in de tuin van het klooster Saint-Gil-

dard. Bernadette zegt: “Daar kan ik de druk van mijn hart aflaten!”

Bernadette is nu gesterkt. Nu is het haar beurt om anderen te troosten. De jonge Zuster Éléonore Bonnet (“Bon-nè”) krijgt eerst ook dikke tranen van heimwee. Bernadette spreekt liefdevol: “Maak je niet ongerust, meisje. Je zal het hier snel gewend raken. Iedereen hier is erg goed”.

Door haar band met Onze Lieve Vrouw kan Bernadette nu ook goeds doen voor meisjes die het omgekeerde probleem hebben: die écht worden weggestuurd. Zo tegen Zuster Julie Ramplou (“Zjulie Ramplóe”): “Vertrek nu maar kind. Maak je niet ongerust! Je zal mogen terugkomen! Je wordt nog een goede zuster van Nevers!” En het is dan nog wáár ook: negen maanden later mag Julie terug!

**Nu écht binnen:
met nieuwe naam en kleding en al!**

Al op 29 juli 1866 is het zover: Bernadette krijgt nu de echte kleding van de Zusters van Barmhartigheid. Én

een nieuwe naam. Ja: ze krijgt hem, ze mag hem niet zélf kiezen. Maar Novicemeesteres Marie-Thérèse Vauzous (“Voozóe”) maakt het niet moeilijk. De nieuwe naam wordt: “Zuster Marie Bernard”. “Marie” omdat Bernadette het kind van de Heilige Maagd is. “Bernard”, opdat Bernadette haar hemelse patroonheilige, de heilige Bernhard van Clairvaux, mag behouden. Grappig is wel, dat “Bernard” eigenlijk een jongensnaam is. Ook een ander meisje krijgt de jongensnaam “Bernard” (Dalias). Grinnikend spreken ze elkaar voortaan met die jongensnaam aan!

Nu wordt Bernadette novice (leerling-zuster). Ze zal 13 jaar in het klooster blijven. Ze wordt benoemd tot verpleegster in de ziekenafdeling van het klooster. Iedereen weet dat ze dat goed kan. In het begin is Bernadette daar

nogal stil. Later legt ze uit: “In het begin moet je heel voorzichtig zijn. Niet dat je die arme mensen door een te snel woord ook nog kwetst!”

Doodgaan? Och, dat heeft ook zijn voordelen!

15 augustus 1866. Anderhalve maand heeft Bernadette gediend in het ziekenhuis. En nu, op het feest van Onze Lieve Vrouw-ten-Hemel-Opneming, wordt ze zélf ziek! Die eeuwige, rottige astma! Vooral de nachten zijn brutaal: hoestbuien verscheuren Bernadettes borst. Ze hoest bloed op! Zuster Victoire (“Viktwáar”) komt de volgende ochtend naar haar. Ze is niet weinig verbaasd: “Hee, die blijft altijd even vriendelijk!” En ze zegt: “Och, de goede God zendt dit mij. Dus ik moet het wel aannemen”. En Bernadette geeft toe: “De pijn offer ik op voor de zondaars!” Dat wat Onze Lieve Vrouw in de grot vroeg.

Een geluk bij een ongeluk: een streekgenootje landt in dezelfde kamer: Zuster Marcelline Lanessans. Tussen de fasen van benauwdheid door gaan die twee zowaar aan het zingen: liedjes in het dialect van de Bigorre (“Bigour”), in het Occitaans! Andere zusters komen toegestroomd ... maar verstaan er niets van! En de twee zieke zusters uit de Pyreneeën vinden dat nog leuk ook!

Maar na het gegiechel verslechtert Bernadettes gezondheid verder. Begin oktober is het zó dramatisch dat Moeder Marie-Thérèse Vauzous alle medezusters hard laat bidden voor Bernadettes genezing. Voor het standbeeld van

Onze Lieve Vrouw staat een zee van kaarsen! Allemaal van medezusters die smeken voor hun Bernadette!

Op 25 oktober komt de dokter aan het bed. Dan gaat hij van het bed weg en zegt over Bernadette: “Dat duurt niet lang meer! Die is aan het sterven!” Natuurlijk wordt nu een priester gealarmeerd: het H. Oliesel! Maar ook de Bisschop van Nevers, Mgr. Forcade, wordt geroepen: “Laat Bernadette nog snel haar gelofte als zuster afleggen! Dan kan ze de eeuwigheid ingaan als volwaardige zuster!” Dat doet de bisschop, en met een traan in het oog gaat hij weg: “Die zie ik jammer genoeg niet meer terug in dit leven ...”

Mis! De gebeden van de medezusters worden verhoord! Direct naar haar eerste gelofte als zuster geneest Bernadette! Overal verbaasde ogen en open monden! Bernadette: “Ik kwam tot aan de hemelpoort, maar de goede God zei

tegen mij: *Weg met jou! Je komt te vroeg!*”

Nu ... mag de overste van het klooster de geloften eigenlijk weer ongedaan maken. Maar ... dat doet ze niet! Bernadette straalt van geluk: “Nu kunnen ze me hier niet meer buiten gooien! Ik was al bang dat ze mij gingen terugsturen door mijn slechte gezondheid.” En zo heeft Bernadette voorsprong genomen op de andere jonge novicen. Die zijn nog altijd niet zeker of ze wel mogen blijven. Wanneer de anderen de tekenen van de eerste geloften op het habijt van Bernadette zien, zeggen ze lachend: “Jij dievegge (= vrouwelijke dief)!” Bernadette: “Toegegeven: ik ben een dievegge! Maar ik laat deze tekenen niet meer los! Ik ben lid van de Congregatie, en niemand kan me ooit nog buiten smijten!” Triomfantelijk (= als bij een overwinning) lachend, begrijpt Bernadette nu waarom de goede God die astma-aanval toeliet.

Weer gezond? Tijd om dit te bekijken: door kwajongensstreken!

Arendsogen! Dat zeggen ze over Bernadette! Ze ziet alles! En ze heeft een scherp verstand! En scherpzinnige antwoorden.

Op een dag heeft de arendsblik van Bernadette een jonge postulante in het vizier. Die heeft in haar linnenkastje een doos staan, en aan de binnenkant van het deksel zit een spiegel. Telkens de postulante de kast opendoet, kan ze het niet laten ook het doosje te openen. Om in het spiegeltje haar eigen schoonheid te bewonderen: “Spiegeltje,

spiegeltje aan de wand, wie is de mooiste van heel Nevers-land?” Die weet niet dat Bernadette het allemaal ziet. Ook zusters Louise Brusson. Die: “En daarbij is die toch helemaal geen schoonheid!” Bernadette lacht: “Ik heb een idee: jij schrijft een papiertje met daarop: ‘Kijk liever naar je ziel’. Ik

zorg wel voor de rest!” Zuster Louise lacht en bezorgt Bernadette de tekst. De volgende keer dat de postulante weer het kistje opent om haar “omwerpend betoverende schoonheid” te bewonderen, houden Bernadette en Louise haar in het oog. De postulante geeft een gil van het schrikken! Alle aanwezige zusters liggen nu dubbel van het lachen! Maar Bernadette en Louise moeten nu wel naar de novicemeesteres: een strafje voor hun (onschuldig) pesterijtje.

Een goed vriendinnetje in het klooster is ook Zuster Éléonore Bonnet. Bij het zingen echter zingt die zó vals dat Bernadette en een paar anderen zich niet meer kunnen houden en het uitproesten van het lachen! Later komt Zuster Éléonore een beetje beteuterd naar Bernadette: “Je hebt me onlangs heel verlegen gemaakt met jouw lachen toen we zongen ...” Bernadette: “Dat klopt, ja. Maar geef toe: je hebt er wel alle redenen toe gegeven!” Maar ze blijven even goede vriendinnen: ze schenken elkaar bloemetjes.

Eigenlijk hebben de medezusters Bernadetje allemaal lief. Ze zeggen over haar: “Ze heeft een beminlijke vroomheid. Eenvoudig, niet opvallend, niet aanstellerig. Ze kent een grote regelmaat, houdt zich stipt aan het stilzwijgen. Maar tijdens de vrije tijd is ze één en al charmante vrolijkheid!”

Nog een laatste voorbeeld: één van de medezusters loopt in de vrije tijd licht zweverig over de koer en met gesloten ogen. Alsof ze de engelachtige heiligheid zelf is! Bernadette: “Nog een geluk dat Zuster Dinges daar een be-

geleidster heeft! Anders was ze allang in één of andere put gevallen!”

Giechelend heilig worden? Een beetje schoppen en klappen zijn óók nodig!

Nog binnen hetzelfde half jaar, op 8 december 1866, krijgt Bernadette bericht: “Jouw moeder is overleden ...” Bernadette kan natuurlijk haar traantjes niet bedwingen: “En ze hebben me nog niet eens laten weten dat mama ziek was!”

Vanaf 2 februari (Maria Lichtmis) 1867 wordt Bernadette weer volop ingezet in de ziekenboeg. Novicemeesteres Marie-Thérèse Vauzous pakt haar nu weer strenger aan: “Tijd om in te halen! Nu komt het hoofdstuk ‘beproevingen!’” Onder andere krijgt Bernadette vaker het bevel “De vloer te omarmen”. Daarbij moet ze met de armen uitge-

strekt liggen op de plek waar ze staat. Daarover zegt Bernadette na een tijdje: “Ik denk dat er geen tegel meer overblijft die ik nog niet heb omarmd!” Medezustertjes hebben medelijden: “Vind je niet dat ze jou harder aanpakt dan de anderen?” Bernadette: “O nee! Onze meesteres heeft volledig gelijk: ik ben nog veel te trots! Liever dít, dan in Lourdes weer bestormd en begaapt te worden!”

Maar het klopt dat de novicemeesteres strenger is met Bernadette dan met de anderen. De reden: ze heeft schrik, dat Bernadette haar heiliging verspeelt door teveel aandacht en bewondering. Want stilletjes bewondert Moeder Marie-Thérèse Bernadette zelf nog altijd méér. En een beetje heeft Bernadette dat doorzien: ze krijgt taken die alleen zusters kunnen krijgen die men zeer kan vertrouwen. En Bernadette toont omgekeerd aan haar novicemeesteres

heel veel warmte. En welke vertrouwenspost krijgt Bernadette? Zij mag de nieuwe meisjes ontvangen die intreden! En daarvoor is die engel van een Bernadette de beste!

De uiteindelijke geloften Dag van vreugde en ... van een pijnlijke opvoering!

Op 30 oktober 1867 is het zover: alle novices leggen hun plechtige gelofte af voor Algemeen-Overste, Moeder Joséphine Imbert, en voor Bisschop Forcade, die er naast zit. Op dat plechtig ogenblik mag elke jonge zuster één voor één voor de bisschop verschijnen en krijgt ze haar benoeming te horen. Geen van de zusters blijft dan voor de eerste tijd in het moederhuis in Nevers. Ze worden over heel Frankrijk verspreid. Dus: daarna zien de vriendinnetjes elkaar niet zo snel nog eens terug!

Maar bij Bernadette hebben de oversten een speciaal probleem: bij de andere kloosters van de orde van de Zusters van Barmhartigheid kunnen gelovigen makkelijk naar binnen lopen om diensten te vragen! Dus daar zou Bernadette wéér het slachtoffer worden van een stormloop van nieuwsgierigen! Als één van de 43 novicen verschijnt Bernadette nu voor de bisschop om haar benoeming te horen. Bisschop Forcade vraagt nu aan de Algemeen-Overste: “En wat met Zuster Marie-Bernard?” Moeder-Overste glimlacht en zegt dan halffluid: “Die deugt toch voor niets!” De bisschop draait zich nu naar Bernadette en verkondigt plechtig: “Zuster Marie-Bernard: nergens heen!” Zoals voor-

geschreven knielt Bernadette vóór de bisschop. En die begint een gesprekje: “Is het wáár dat je nergens goed voor bent?” Zij: “Dat klopt! Ik heb het u in Lourdes al verteld, maar u antwoordde toen dat het allemaal niet zo erg is”. De bisschop is verrast dat Bernadette zich nog aan hun gesprekje van 1864 in het Hospice herinnert. Overste Joséphine Imbert onderbreekt: “Als u wilt, Monseigneur, zullen we haar uit barmhartigheid in het moederhuis houden en te werk stellen in het verpleeghuis! Vermits ze bijna altijd ziek is, lijkt dit ons precies de juiste plek! Al was het maar om schoon te maken of thee op te dienen”. De bisschop knikt instemmend. Bernadette: “Ik zal het proberen”. De bisschop geeft de zegen en zegt: “Je krijgt de opdracht tot een leven van gebed!”

Waarom hebben de oversten Bernadette als nietsnut behandeld? Allemaal vanuit dezelfde schrik: om ze nederig te houden!

Na deze “vertoning”, tijdens de vrije tijd, willen medezustertjes natuurlijk weten hoe Bernadette dit verwerkt. Ze antwoordt: “Ja, het is inderdaad jammer genoeg zo, dat ik voor niet veel deug.” Voor de rest houdt Bernadette haar goed humeur en lacht weer vrolijk.

Maar: niet aan iedereen heeft ze het kunnen verbergen! Iets in haar gezicht heeft “de steek in het hart” verraden! Bernadette heeft dit vaker als er iets onaangenaams gebeurt. Eerst, heel kort, vertrekt het gezicht. Daarna: complete beheersing, gehoorzaamheid, vriende-

lijkheid! Een andere zuster wil weten hoe ze het klaarspeelt. Bernadette: “De eerste opwelling van ons gemoed behoort óns niet toe. Maar de tweede wél!”

En op de duur kan Bernadette dit ook aan andere jonge zusters doorgeven. Want Overste Joséphine Imbert “speelt” dat met anderen óók. Om hun nederig te houden. Zo komt de Overste op een dag Bernadette tegen, wandelend met medezustertje Casimir (weer een mannennaam ...) Callery. De twee jongedames groeten de overste beleefd. Dan de opvoedende sneer van Moeder Joséphine: “Wat moet ik met die twee nietsnutten?” In de Mis daarná huilt Zuster Casimir de helft van de tijd. Bernadette: “Je weent? Dáárom? Dat is toch nog niets! Je zult hier toch hardere klappen krijgen. Je bent nog veel te zoet”.

Zo ook met Zuster Claire Salvy (“Klijr Salvíe”). Bernadette ziet droefheid in haar oogjes en vraagt haar wat er aan de hand is. Claire: “Na de dommigheid die ik bij het werk heb uitgehaald zei

een oudere zuster tegen mij: ‘Je wordt nóóit een zuster!’ ...” Bernadette glimlacht, sluit de ogen, denkt na en kijkt dan Claire liefdevol aan: “Je wil hier toch oprecht Gods wil vervullen. Dat is toch genoeg! Dus je zúlt Zuster van Nevers worden! Wees niet zo verdrietig. Die kleine kruisjes moet je kunnen dragen!”

Op een dag komt Zustertje Nathalie Manent (“Manáu”) snikkend langs: “Die oversten begrijpen mij niet! Ze denken iets héél anders van mij dan wat ik wérkelijk ben!” Bernadette gaat haar troosten: “Mijn arm zusterje ... Leer toch te zeggen: ‘Ga voorbij, gaat voorbij, gij schepselen ... De goede God blijft bij mij, en dat is genoeg!”

De engel van het verpleeghuis.

Vanaf oktober 1867 is Bernadette hulp-verpleegster. Haar collega, Zuster Angèle Lompech, getuigt: “Bernadette is zó goed voor de zieken! Ze verzorgt ze met prachtige toewijding! Toen ze zag dat mijn handen helemaal geschraamd waren, zei ze: ‘U maakt me beschaamd! Kom mee naar de ziekenkamer, ik zal u verzorgen.’ Dat deed ze buitengewoon fijngevoelig! Ze troost me ook. Ze zag me huilen omdat ik het nieuws had gekregen dat mijn moeder op sterven lag. Maar Bernadette zei: ‘Niet wenen ... Ik zal bidden tot Onze Lieve Vrouw! Die zal ze genezen!’ En dan had ik een oogontsteking. Omdat zij klein is en ik groot, klom Bernadette op een stoel en zei: ‘Zo gaat dat als je klein bent’. Dan deed ze een druppel in mijn oog, wat mij deed huilen. En

dan zei Bernadette met grote beminnelijkheid: ‘Wat is dat nu? Ik geef u één druppeltje en je geeft er mij zoveel méér terug ...’”

In 1870-71 woedt de Frans-Duitse Oorlog. De Duitse landen worden geleid door het protestantse Pruisen. Hun veldtocht is zeer succesvol: ze rukken op tot de helft van Frankrijk en bereiken bijna Nevers! Er heerste paniek! Maar het klooster rekent op Bernadette: “Zolang die hier is, denken we niet dat de Pruisen ons groot kwaad zullen doen!” Dat vertellen ze natuurlijk niet aan Bernadette zelf. Tijdens de belegering bezoekt een edelman Bernadette: Ridder Gougenot des Mousseaux (“Goezjnóo dè Moes-sóo”). Hij zegt: “De Pruisen staan voor de poorten! Heb je geen schrik?” Bernadette: “Nee! Het enige wat ik vrees zijn de slechte katholieken!”

En toch krijgt Bernadette een klap! Moeder Marie-Thérèse Bordenave vind haar in tranen en vraagt: “Lieve zuster, wat is er? Heb ik u verdriet gedaan?” Bernadette: “O nee. Maar twee weken geleden had u verdriet om uw broer en ik troostte u. Maar vandaag is het mijn beurt: ik heb net de dood van mijn vaders vernomen ...”

Rond jaarwisseling 1870-71 breekt er brand uit in de apotheek. Eén van de zusters heeft flinke brandwonden. Vierentwintig uur lang hevige pijnen! Een collega ziekenzuster heeft alles geprobeerd, maar niets helpt! Dan komt Bernadette: “Ik zal haar Lourdeswater geven! Bid vurig met mij!” En werkelijk: de pijn verdwijnt binnen een paar minuten tijd!

In de oorlog verplegen de zusters van Nevers ook gewonde soldaten. Eén is zwaar onder de indruk: “Wie was die lieve zuster?” Tja ...

Maar ook medezusters worden er verpleegd. Eentje is er erg aan toe: borstkanker! En blind ook nog. Bernadette aan jonge Zuster Vincent (ja: weer een jongensnaam voor een meisje) Garros: “Ga maar met haar wandelen en zorg ervoor alsof het God zelf was”. Daarna is dezelfde Zuster Vincent aanwezig wanneer Bernadette de wonde aan de borst gaat verzorgen. Zuster Vincent schrikt zich halfdood en draait het hoofd weg: “Zo afschuwelijk!” Bernadette: “Wat voor Zuster van Barmhartigheid zal jij worden? Wat heb je weinig geloof!” Bernadette verzorgt de wonde heel zorgvuldig, met veel liefde en kunnen.

Een paar dagen later sterft er een zuster. Bernadette moet haar afleggen (= het dode lichaam mooi maken voor de begrafenis). Bernadette vraagt weer aan de jonge Zuster Vincent haar te helpen. Die schudt bang het hoofd: “Nee toch!

Ik kan geen lijken zien!” Bernadette: “Dat is laf! Zo zal je nooit een Zuster van Barmhartigheid worden!”

Bernadette is goed voor de stervende zieken. Ze gaat erbij zitten, verzorgen, troosten, bidden. En: afspraken maken! “Als je straks in de hemel bent, kan je dan voor ons volgende genade bestellen ...” Slim!

En Bernadette verliest haar goed humeur niet! In de vrije tijd brengt een mede-zuster een geschenkje mee: een rauw ei. Bernadette geeft er een tik op en zwelgt de dooier in één slok door! Dit hadden die chique dames nog nooit gezien! Ze lachen zich krom!

Vanaf juni 1873 klimt Bernadette op tot hoofdverpleegster. Omdat iedereen weet hoe goed ze met de zieken is!

“Ik heb maar één wens: Onze Lieve Vrouw verheerlijkt en bemind te zien!”

Deze woorden van Bernadette zijn nu net de intentie voor de maand mei. We willen Onze Lieve Vrouw danken, die zulke kinderen als Bernadette vormt, en in haar moederlijke zachtheid zoveel mensen helpt! Zoals die zuster met brandwonden die binnen een paar minuten na Lourdeswater en gebed haar pijn verliest!

In de maand april waarin Witte Donderdag, Goede Vrijdag en Pasen vallen willen we Onze Lieve Heer danken voor alles wat Hij voor ons deed en doet! Dat vergeten de meeste mensen, en dat doet Jezus pijn! Laten wij tenminste in de april Onze Goede Lieve Heer danken en troosten!

Pater Koenraad Huysegems

Aloysli Signer

10 februari 1924 - 8 januari 1933

De achtjarige Aloysli Signer uit Gonten, in het Kanton Appenzell in Zwitserland, is ook één van de kinderen waarvan de H. Paus Pius X zei: “Er zullen onder de kinderen grote heiligen komen”. Wij weten uit het korte aardse leven van deze kleine niet erg veel. Maar het weinige dat we weten, geeft ons een blik in een reine ziel die God een bijzondere vreugde moet geven.

We zijn op het Kerstfeest in het jaar 1932. In de kloosterkerk van het Lijden van Christus dienen vijf jongens, vijf broers, tegelijkertijd de H. Mis. Eén van hen valt bijzonder op. Hij dient de Mis met een aandacht en eerbied die allen diep ontroert. Velen denken: “Hij is als een kleine engel”. Dat is onze kleine Aloysli Signer.

Aloysli wordt geboren op 10 februari 1924. De ouders zijn eenvoudige, gelovige mensen die een kleine boerderij beheren. Zij geven hun vijf zonen eenzelfde christelijke opvoeding. Bij Aloysli vallen hun woorden in een bijzonder goed en ontvankelijk hart.

De H. Communie

Dat kind heeft een verbazingwekkende rijpheid. Dat verrast bijna alle kloosterlingen. Hij houdt heel veel van God. Amper zeven jaar mag hij al voor het eerst de H. Communie ontvangen.

Sindsdien nadert hij, met één enkele uitzondering, alle dagen tot de ‘Tafel van de Heer’. Hij is zich heel goed bewust van het heilige van dat ogen-

blik. Hij bemint Jezus met een grote liefde en brengt Hem vele offers. Waar hij voordien heel levendig, haast een wildebras, een spring-in-‘t-veld was, wordt hij na zijn Eerste Communie een voorbeeldige, ijverige en zeer aandachtige misdienaar.

De kleine zanger van de Moeder van God

Aloysli zingt heel graag Marialiederen. Hij heeft een echte liefde voor de Hemelmoeder. ‘s Avonds klinkt zijn heldere stem als een klokje door het hele huis: “*Maria is de Moeder die ik zo graag bemin. In vreugde en droefheid ben ik haar klein en dienend kind*”.

Wanneer de anderen hem horen zingen, dan weten zij dat Aloysli met zijn huiswerk klaar is. En zij weten nog veel meer: dat Aloysli de Moeder van God heel erg bemint.

Dikwijls smeekt hij zijn moeder: *“Kom, mama, zing samen met mij een Marialied. Maar een mooi!”* Daar gaat zijn moeder graag op in, want zij weet dat haar Aloysli een echt Mariakind is. Aloysli zingt ook de liederen mee in de kerk en kent de meeste ervan uit het hoofd.

De geestelijke leider van het klooster ‘Het Lijden van Christus’ zegt: *“Het blijft me onvergetelijk bij hoe, op zekere dag, de kleine Aloysli met*

zijn heldere stem, zonder boek of noten, het Gloria en het Credo meezong. Hij moet een zeer fijn gehoor hebben gehad. Anders was dat voor een achtjarige koorknaap, die de liturgische gezangen niet heeft geleerd, niet mogelijk geweest”.

De brave leerling

Over Aloysli Signer, leerling van de tweede klas, schrijft een leraar: *“Hij was een zeer brave leerling en zat helemaal vooraan voor mijn lessenaar. Nu is zijn plaats leeg. Maar hij zal altijd in mijn herinnering blijven. Zijn kleine foutjes verdwenen steeds meer. Hij overwon ze. De lieve Heiland, die hij dagelijks ontving in de H. Communie heeft hem vast en zeker erg geholpen. Ik vergelijk Aloysli graag met de kleine Franse jongen Guido de Fontgalland (1913-1925). Zo doen ook de meeste kinderen van zijn klas. Niemand zal het wagen iets negatief te zeggen, omdat ze goed weten dat Aloysli een zeer brave jongen was.*

Toen ik na zijn dood vroeg: *“Met wie van jullie heeft Aloysli ooit gevochten? Wanneer heeft hij iemand pijn gedaan?”* dan bleven alle vingers omlaag. Maar er zei wel een jongen: *“Mij heeft hij eens een appel gegeven” ... “en een paasbrood” ... “mij ook” ... “mij ook!”*.

Alle kinderen kunnen van Aloysli alleen maar goede dingen vertellen. Wanneer het paste, kon hij wel heel vrolijk en grappig zijn. Daarom waren alle kinderen graag bij hem. Stil en bescheiden vervulde hij altijd zijn plicht. Kort voor zijn dood werd hij nog voorbeeldiger en geheel in God verzonken.

Ik vroeg hem dan: “Aloysli, denk jij ook aan hierboven?” Dan knikte hij opgewekt: “Ja”. Waarschijnlijk zag hij zich in de geest reeds in het Paradijs spelen.

Eens zeiden zijn klasgenootjes na zijn dood: “Met hem hadden wij willen sterven. Nu is hij zeker in de Hemel bij de lieve God. Daar zal hij veel voor ons bidden en ons opwachten tot aan het zalige wederzien”. Tot daar het verhaal van een lerares.

Aloysli's zielenijver

De kleine jongen, die doordrongen is van het heilige geloof, verheugt zich op de Hemel. Hij weet dat daar de eeuwige vreugde heerst. Alle mensen die hun ziel in genade met God bewaren, komen in de Hemel. Aloysli wordt heel droevig wanneer hij verneemt hoeveel mensen in staat van zonde leven. En bijna nooit aan de goede God denken. Aloysli denkt hier diep over na. Hij bidt veel voor de arme zondaars.

Hij bidt ook voor de priesters en wil waarschijnlijk zelf ook priester worden. Maar de goede God roept hem vroeg naar zich toe.

Aloysli heeft een hoge waardering voor het priesterschap. Zijn oudere broer Johan vraagt in de herfst van het jaar 1932 aan vader de toelating om bij de paters Kapucijnen in te treden en er te studeren.

Hij wil zo graag priester worden. Vader wil zijn zoon op de proef stellen door hem met bittere ernst te zeggen: “Iuister Johan, ik word al ouder, heb niet meer zoveel kracht. Ik zou op de hoeve wel hulp kunnen gebruiken. Jij bent de oudste. Ik reken op je”. De klei-

ne Aloysli hoort dit. Met veel zielenijver probeert hij zijn vader tot andere gedachten te brengen: “Vader, ik weet het,” zegt hij. “Wanneer Johan priester wil worden, laat hem dan alstublieft studeren. Kijk, vader, u hebt mij nog. Wat Johan kan, dat zal ik ook kunnen en ik help u zo graag”.

Aloysli heeft het pleit gewonnen. Johan mag zich in Appenzell aanbieden en kan met zijn studie beginnen.

Vierduizendmaal Wees gegroet Maria,

In vele streken leeft de traditie om, tot aandenken voor de vierduizend jaren voor Christus' geboorte, in de Adventstijd vierduizend keer het Weesgegroet te bidden. Dat doet ook Aloysli, want dat wil hij beleven. Overal komt men hem tegen met de Rozenkrans in de hand: van de kerktrappen tot aan de schoolpoort, met de misdienaars en waar het hem maar enigszins mogelijk is. Hij bidt het ene na het andere Weesgegroet.

Reeds aan het einde van de derde adventsweek is hij klaar met zijn vierduizend Weesgegroetjes.

Ouderlijk huis

Nu weet men wel dat het getal en de prestatie voor God niet het belangrijkste zijn. Want men kan zich bekoord voelen om de gebeden af te rammelen om zeker het getal van de vierduizend te halen. Maar met de grote liefde van Aloysli voor Jezus en Maria is hier geen gevaar voor. Het bidden van de vierduizend Weesgegroetjes is bij Aloysli de uiting van een innige, mooie liefde. Hij spant zich in om in al zijn vrije tijd te bidden.

Offers voor het Jezuskind

In de school worden de kinderen aangespoord om voor het Jezuskindje een kribbe te bereiden in hun hart. Dan kan het Jezuskind, bij Zijn aankomst in de Kerstnacht, heel warm toegedekt liggen. Elk hart moet een kribbe worden voor Jezus.

De kinderen spannen zich in. Aloysli is hierin de beste. Op alle mogelijke manieren is hij bereid het komende Jezuskind blij te verwelkomen. Hij

laat geen enkele gelegenheid voorbijgaan om het getal van zijn offertjes te vermeerderen.

Graag doet hij afstand van de lekkere oliebol die de misdienaars dagelijks krijgen van het klooster. Iedere appel die men hem geeft, legt hij stil naast zich weg. Hij wil al de appels verzamelen en ze met Kerstmis naar de kribbe brengen voor het Kindje Jezus. De kracht en de doorzetting voor de niet zo kleine offers van deze achtjarige jongen krijgt hij van Jezus zelf in de dagelijkse H. Communie.

Kerstmis

Eindelijk wordt het Kerstmis. Aloysli heeft er als geen ander naar uitgekeken. Hij dient de 'Engelenmis' in de heilige Kerstnacht. Aandachtig, geconcentreerd in dit hoogheilige geheim verzonden, knielt hij voor het altaar. Zijn eerbiedige houding valt de mensen op. Zij kijken met verwondering toe. Dit is een heilig kind!

De volgende dag wordt de kleine misdienaar ziek en kan niet meer naar de kerk gaan. “Hersenvliesontsteking,” zegt de arts en trekt een ernstig gezicht. Aloysli is klaar om te sterven. Hij is echt niet bang.

Al de pijnen, het vele overgeven en het felle bonken van zijn hartje, verdraagt hij met geduld. Hij klaagt niet.

De liefde voor het Jezuskind vult heel zijn hart. Hij kijkt uit naar Jezus. Hij is blij Hem weldra echt te mogen zien. Zo sluimert hij heel vredig in naar de eeuwige vreugde in de Hemel. Het is die dag 8 januari 1933.

Aloysli, de kleine misdienaar van Appenzell mag nu in de Hemel met alle engelen en heiligen Gods lof bezingen. Hij mag God danken voor de genade

die hem te beurt viel voor zijn vroege en dagelijkse H. Communie.

Aan de H. Communie heeft hij voorzeker zijn grote glorie en zaligheid in de eeuwigheid te danken!

*Uit: Kinderen van God, deel 1; vertaling, uitgave en bestelling
Foyer Marthe Robin vzw, Kapelsesteenweg 208, 2930 Brasschaat, België,
tel. 0032 (0)3 645 14 67, e-mail: foyer.marthe.robin@skynet.be*

Juffrouw Elly

Schatkisten

Hoe vol waren de Schatkisten van februari?

	<i>feb.</i>
<i>Aantal Schatkisten:</i>	18
Dagelijkse Toewijding	463
H. Mis	142
H. Communie	104
Geestelijke Communie	248
Offers	1.070
Tientjes	1.995
Bezoek aan het Allerheiligste	38
Meditatie	291
Goed Voorbeeld	381
Puntje	291

Puntje

Luister eens, de Puntjes voor april en mei zijn:

april: eerlijkheid!

mei: het gebed ter ere van de Wonderdadige Medaille tot Maria, onbevlekt ontvangen!

Beste Kruisvaarders,

Nadat onze verrezen Heiland ten hemel was opgestegen, zond Hij op Pinksteren de H. Geest aan Zijn Apostelen. De H. Geest zou Petrus als eerste paus, en de andere Apostelen als eerste bisschoppen bijstaan in het besturen van de Kerk en hen alles in herinnering brengen wat Jezus had geleerd en gedaan.

We lezen in de H. Schrift, in het vijfde hoofdstuk van de Handelingen van de Apostelen, dat kort na Pinksteren het volgende gebeurde met een zekere Ananias en Safira: dit echtpaar verkocht hun landgoed voor een bepaalde som geld, nemen wij aan voor 100.000 euro. Ananias kwam met zijn vrouw Safira echter overeen om slechts 80.000 euro aan de Kerk te schenken, en Petrus, de paus, wijs te maken dat zij hiermee het gehele bedrag hadden geschonken. Waarom deden zij zo? Om bij de andere gelovigen in achting te stijgen en als grote weldoeners van de jonge Kerk te worden ontvangen – dit alles terwijl ze in het geheim toch nog

een stukje van het bedrag voor zichzelf zouden houden. Het stond hun vrij om met hun goederen te doen wat zij wilden, het landgoed behouden of verkopen; het verkoopgeld volledig voor zich te houden of weg te schenken. Maar wat Ananias en Safira probeerden, was verkeerd: zij wilden Petrus en de H. Geest in Petrus bedriegen en doen schijnen dat zij alles hadden weggeschonken en niets voor zichzelf hadden behouden. Zij zondigden tegen het achtste gebod.

Wat gebeurde er? Toen Ananias voor Petrus stond en door zijn valse daad meende hoog in eer te stijgen, openbaarde de H. Geest aan de eerste paus Ananias' kwade bedoeling. Petrus sprak: "*Ananias, niet mensen wilde*

gij beliegen, maar God de H. Geest!” Op hetzelfde ogenblik viel Ananias als straf dood neer. Enkele ogenblikken later kwam ook Safira, en Petrus vroeg haar: *“Hebt ge het landgoed voor zoveel verkocht?”* Safira antwoordde: *“Ja”*. Petrus stond van zijn troon op en sprak: *“Wat hebt gij samen voor kwaads beraamd dat gij de H. Geest wilt beproeven! Waart ge niet vrij te doen wat ge wilde, maar zonder leugen en bedrog? Zie, de mensen die uw man hebben begraven, staan voor de deur. Ook u zullen zij begraven!”* Safira zakte voor Petrus ineen en stierf. Alle christenen bezaten nu grote vrees en ontzag voor Petrus en de Kerk. Zij begrepen dat men God en de mensen niet mag proberen te bedriegen. Men moet altijd de waarheid spreken en bovendien ook geen huichelaar zijn.

Beste Kruisvaarders, het puntje voor de maand april luidt: de eerlijkheid. Lie-

gen is wetens en willens de onwaarheid spreken. Men liegt omdat men een boze daad wil verbergen, een kwade intentie niet wil openbaren of zoals bij Ananias en Safira zich belangrijker wil voordoen dan anderen. Een leugenaar wil de andere soms ook bedriegen om iets te verkrijgen wat men op een eerlijke wijze niet of niet zo gemakkelijk kan bereiken. De H. Schrift zegt: *“Liegen is voor God een gruwel.”* (Spreuken 12, 22)

Wij, beste Kruisvaarders, moeten steeds waarheidlievend zijn. Wij moeten, mogen niet anders spreken dan wij denken, of niet verkeerd getuigen van de werkelijkheid. Wij hebben het voorbeeld van Jezus. Hij sprak tot Pilatus: *“Ik ben gekomen om van de waarheid te getuigen”*. Een katholiek kind en nog meer een Kruisvaarder, stemt met de werkelijkheid overeen.

De leugenaar leidt echter een dubbelleven. Hij is niet uit één stuk. Liegen maakt daarom de mens ziek en nerveus. De leugenaar moet steeds tegen zijn geweten en tegen Gods orde in leven.

De leugenaar heeft nooit rust. Hij vreest steeds dat zijn leugen ontdekt zal worden. Mooi zijn de spreekwoorden: “*Al is de leugen nog zo snel, de waarheid achterhaalt ze wel!*” en “*Eerlijkheid duurt het langst!*” Steeds zal de leugenaar nieuwe leugens moeten uitdenken (en onthouden!) om zijn vroegere leugens met de schijn van de waarheid te bedekken. Liegen lijkt daarom op het rollen van een sneeuwbal: de leugen wordt steeds groter en ons hart meer verdorven. De waarheid zal echter toch aan het licht komen.

Als de leugen ontdekt is, dan verliest iedereen het vertrouwen in de leugenaar. De leugenaar heeft daarom geen vrienden, want hij is trouweloos. Men zal nooit aan zijn woorden geloof schenken. De leugenaar komt aldus alleen te staan.

Herinneren we ons ook, beste Kruisvaarders, dat Jezus door de Farizeeën met een leugen aan Pilatus werd overgeleverd: “*Hij weigert belasting te be-*

talen. Hij ruit het volk op. Hij zegt dat Hij de Tempel zal afbreken”. Ook de wachters aan Jezus’ graf logen: “*Wij hebben gezien hoe Jezus’ leerlingen Zijn lichaam wegnamen, toen wij slapen!*” Slapende getuigen, beste Kruisvaarders, zijn geen getuigen. Deze wachters waren leugenaars. “*Liegen als de wacht*”, luidt een bekend spreekwoord.

God gaf ons de taal om getuigenis te geven van de waarheid tegenover anderen. De eerste die de taal misbruikte en loog, was de duivel. Satan wordt daarom door Christus ‘de vader van de leugen’ genoemd. Satan loog tegen Adam en Eva uit nijd en haat. “*Gij zult niet sterven als ge van de vrucht eet!*” Onze stamouders geloofden de leugenaar en ontdekten al snel zijn bedrog bij de moord op hun zoon Abel.

Zo liegt de duivel bij elke bekooring. Hij stelt kwade zaken als goed voor en stelt dat deze niet zo erg zullen worden bestraft. Hij vindt altijd drogredenen om ons over te halen. Allemaal

leugens! Laten we ons niet beetnemen en doen wij hem niet na! Hebben we niet zoals de helse slang een gespleten tong!

Beste Kruisvaarders, wij zijn kinderen Gods, soldaten Gods, geen volgelingen van Satan. Net zoals het di-

alect verraadt van welke streek wij afkomstig zijn, zo verraadt het omgaan met de waarheid of we van Christus of van de duivel komen. Laten we niet op Satan gelijken, maar op Christus. Christus sprak: *“Ik ben de Waarheid – Ik ben het Licht van de wereld – Ik ben op aarde om getuigenis te geven van de waarheid”*.

Ons puntje van april is dus: nooit liegen en altijd de waarheid spreken. We gaan niet liegen om bestwil, niet om een grap te maken (tenzij heel gemakkelijk te merken, dus gewoon maar om te lachen), niet om aan een straf te ontkomen en ook niet om belangrijker te lijken. Wij gaan werken aan een ware adel en ridderlijkheid zodat met de waarheid het licht van Christus, onze Koning, uit ons hart, uit onze mond en uit onze ogen zou moge schitteren!

Puntje

Soms is het moeilijk eerlijk te zijn, nadien zal men ervoor gewaardeerd worden, maar het is gewoon het juiste om te doen.

Tenslotte, betreffende het puntje van april, nog een mooi voorbeeld van waarheidsliefde: De H. Johannes van Kenty ging als pelgrim te voet naar Rome. Onderweg werd hij door rovers overvallen en nadat zij hem uitgeplunderd hadden, vroegen zij hem of hij nog iets bezat. De heilige antwoordde ontkennend en zij lieten hem gaan. Een uurtje later herinnerde de heilige zich dat er in zijn kloosterkleed ergens nog een goudstuk ingenaaid was. De heilige keerde terug, zocht de rovers op en bood hen het goudstuk aan. Nog nooit was de rovers zo iets overkomen. Zij gaven hem hierop de geroofde stukken terug.

Beste Kruisvaarders, wie in de maand april een hele dag de waarheid heeft gesproken, mag het Puntje aankruisen.

In de maand mei zullen wij als puntje elke dag een gebed tot onze goede hemelse Moeder verrichten. In dat gebed (*komt in Schatkist van mei*) herinneren wij de Moeder Gods aan haar machtige voorspraak bij Jezus. Dat Maria veel goeds op aarde kan bewerken en ons rijke genaden verlenen, toont haar Wonderdadige Medaille. Door dit gebed te verrichten, eren wij de Maagd Maria en erkennen haar unieke macht bij God. Misschien is het een goed idee om tijdens de maand mei enkele Wonderdadige Medailles bij ons te dragen en deze aan anderen uit te delen. Het verspreiden van deze Wonderdadige Medaille is een klein offensief van ons leger ter vernietiging van het rijk van Satan. Zijn we daarom moedig en zetten we ons ten volle in! Dat het Rijk van Christus-Koning moge bloeien!

Pater Matthias De Clercq
EK-Kruisridder

De Geschiedenis van de Kerk

Pastoor W. Nolet

Reformatie en Contra-Reformatie

Westers Schisma

Toen in 1378 de kardinalen, voor het eerst sinds 75 jaar te Rome, in conclaaf bij elkaar kwamen om een nieuwe paus te kiezen, liep het Romeinse volk te hoop en eiste onstuimig en luidruchtig, dat een Romein of tenminste een Italiaan zou worden gekozen. Onder die druk besloten de merendeels Franse kardinalen tot de keuze van de aartsbischop van Bari, die de naam aannam van Urbanus VI.

Er is geen redelijke twijfel aan de geldigheid van deze keuze, maar toch verklaarden diezelfde kardinalen enige maanden later, dat de keuze ongeldig was geweest, en gingen ze over tot een nieuwe keuze en wel van Robert van Genève, die zich Clemens VII noemde: Urbanus bleef in Rome, Clemens vestigde zich in Avignon. Onbeschrijfelijk was de verwarring in de Kerk. Alleen het getuigenis van de kardinalen kan

Paus Clemens VII

aan de Kerk de zekerheid geven, wie de wettige paus is; en de kardinalen spraken zichzelf tegen. Ieder mocht nu voor zijn eigen geweten uitmaken, welke paus hij wilde volgen.

Geen wonder dat de politiek bij die keuze een woord meesprak, waar het de vorsten betrof, en dat de onderdanen volstrekt niet steeds de keuze van hun vorst volgden, maar weer beïnvloed werden door hun eigen belangen. De Franse koning erkende de paus van

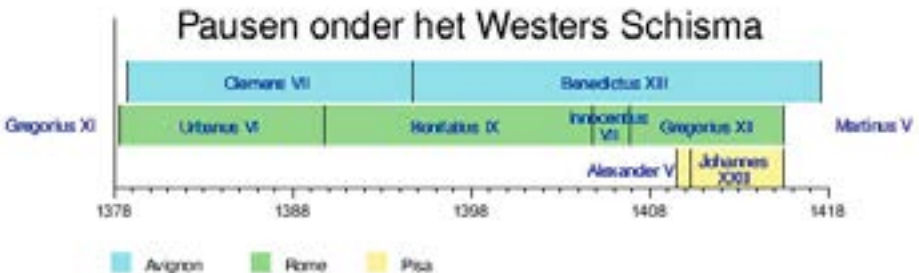
Avignon, de Duitse keizer en de Engelse koning die van Rome. Voor de elkaar weerstrevende pausen kwam het er nu op aan, het aantal van hun volgelingen te vergroten. Het voor de hand liggende middel daartoe was het verlenen van kerkelijke gunsten, wat dan ook overmatig gebeurde en de kerkelijke tucht niet weinig ondermijnde.

Bijna 40 jaar heeft deze grote Westerse scheuring geduurd. Dat kan niet verwonderen, wanneer men bedenkt, dat het ging om de hoogste en van niemand afhankelijke macht op aarde en er dus geen instantie was, die uitspraak kon doen. Overigens ging de strijd in die jaren niet op de eerste plaats over de vraag, of men de paus moest erkennen en gehoorzamen, maar over de vraag, wie de drager was van de pauselijke waardigheid: allen verlangden naar eenheid onder één paus; men wist echter niet, wie die ene paus was.

In de loop van de jaren zocht men natuurlijk naar de oplossing van de moeilijkheid. Deze zou heel eenvoudig zijn geweest, wanneer de beide pausen afstand hadden gedaan en de twee partijen een één nieuwe paus hadden gekozen.

Maar dat lijkt toch eenvoudiger, dan het is: immers wie eenmaal overtuigd is, dat hij de wettige opvolger is van Petrus, kan niet zo maar opzij gaan voor iemand die het kerkbestuur wil overnemen, die zich ook zo noemt. Pogingen in deze richting hadden dan ook geen succes. En toen gebeurde het, dat men aan de onaantastbaarheid van de paus begon te tornen. Dat was eigenlijk al gebeurd toen de pausen in Avignon verbleven, door Marsilius van Padua en Willem Ockham, maar tijdens het schisma begonnen vele uitstekende geleerden met deze grondleggers van het “Conciliarisme” te beweren, dat het algemene concilie (kerkvergade-

Concilie van Konstanz

ring) boven de paus staat en dat dus een algemeen concilie de bevoegdheid heeft om een paus af te zetten en een nieuwe aan te stellen. Op deze grondslag kwam in 1409 een concilie bijeen te Pisa. Dit concilie verklaarde inderdaad de beide pausen (Gregorius XII en Benedictus XIII) vervallen van hun waardigheid en stelde in hun plaats Alexander V aan, die spoedig stierf en vervangen werd door Johannes XXII. Natuurlijk protesteerden beide pausen tegen deze aanmatiging en het enige, maar droevige gevolg van het Concilie van Pisa was, dat er nu drie pausen waren.

Het doel werd bereikt door het Concilie van Konstanz, dat door Koning Sigismund van Hongarije, die aangewezen was om de keizerskroon te krijgen, werd bijeen geroepen in 1414. Het concilie stelde zich weer op het standpunt, dat het macht had over de paus en zette die van Pisa af. Gregorius XII (van Rome) deed vrijwillig afstand en Benedictus XIII (van Avignon) werd eveneens afgezet. Op 8 November 1417 werd nu een Romein tot paus gekozen, Martinus V, die aan de laatste zittingen van het concilie zijn goedkeuring verleende, maar de leer van het Conciliarisme niet bevestigde.

Paus Gregorius XII

Paus Martinus V

Jaarprogramma 2021

Wanneer?	Waar?	Wat?	
van	t/m		
24-03	18-04	Gerwen	Expositie Lijkwade v. Turiijn
24-04		Gerwen	Derde Orde FSSPX
09-05		Gerwen	Torendag
13-05		Gerwen/Leiden	Eerste H. Communie
22-05	24-05	Frankrijk	Bedevaart Chartres-Parijs
06-06		Gerwen	Sacramentsprocessie
13-06		Utrecht	H. Vormsel
26-06		Gerwen	Derde Orde FSSPX
26-06		Zaitzkofen (D)	Priesterwijdingen
29-06		Ecône (CH)	Priesterwijdingen
19-07	24-07	Antwerpen	Geestelijke Oefeningen (gemengd)
01-08	12-08	Maastricht	EK-jongens/meisjeskamp
28-08	29-08	Nederland	Bedevaart Gorcum-Brielle
18-09		Bonheiden (B)	Sportdag van de Traditie
13-09	18-09	Antwerpen	Mariale Retraite (gemengd)
25-09		Gerwen	Derde Orde FSSPX, bedevaart
02-10		Banneux	Bedevaart District Benelux
10-10		Leiden	Patroonsfeest
11-10	16-10	Antwerpen	Geestelijke Oefeningen (dames)
16-10		Gerwen	Aanbiddingsdag
23-10		Gerwen	Derde Orde FSSPX
07-11		Utrecht	Patroonsfeest
21-11		Gerwen	Patroonsfeest
21-11		Leiden	Koordag i.v.m. H. Cecilia

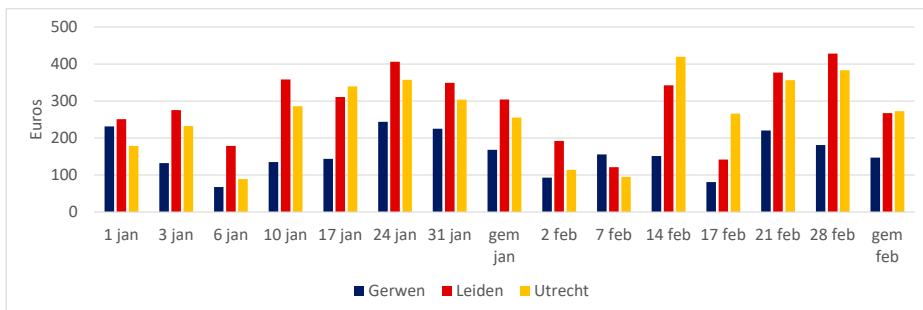
Onze Overledenen

Mej.	M.A.	Alders	Haarlem	01	04	2010
Mej.	M.E.	van Leeuwen	Genk (B)	01	04	2004
Mej.	M.M.	Bovenlander	Den Haag	03	04	2001
Hr.	W.	van der Pol	Mook	06	04	2012
Mevr.	A.W.S.	Lodewijks- Nijhoff	Hilversum	10	04	1995
Hr.	A.	Mentink	Eindhoven	11	04	1987
E.H.	C.	Goethals	Wetteren	14	04	2006
Hr.	G.W.	Messing	Leusden	21	04	1991

Hr.	J.H.	Taris	Groningen	23	04	2000
Mej.	H.A.M.	Knoops	Valkenswaard	25	04	2018
Mevr.	M.A.J.	Bertens-Willemsen	Tilburg	29	04	2008
Hr.	W.A.B.	Oostdam	Alphen a.d. Rijn	04	05	1998
Hr.	J.	van der Beek	Geleen	06	05	1997
Hr.	W.	Vollenbregt	Rijswijk	06	05	2013
Mevr.	A.A.M.	van der Sluiszen-Snijders	's Hertogenbosch	07	05	2016
Mevr.	A.M.	de Chauvigny de Blot-van Rijn	Den Haag	11	05	1991
Mej.	C.H.A.	Maas	Breda	14	05	1992
Mevr.	J.J.	Kok-Pieters	Maastricht	15	05	2007
Hr.	B.	Kühr	Den Haag	17	05	2008
Hr.	T.J.	Sodenkamp	Groningen	18	05	1997
Hr.	F.I.	Bovenlander	Den Haag	18	05	2001
Mevr.	A.	Oostdam-de Frankrijker	Alphen a.d. Rijn	20	05	2003
Mevr.	J.	Heuts-In 'T Ven	Geleen	29	05	2012
Mej.	E.	Wolfhagen	Rotterdam	31	05	2014

Collecten in de maanden januari en februari 2021

Neem zoveel mogelijk deel aan de plechtigheden van de Goede Week!
U bent van harte uitgenodigd!

Tijd om zijn Pasen te houden:

De Kerk legt aan alle gelovigen de plicht op minstens eenmaal per jaar te biechten (minstens hun doodzonden) en te communiceren. Er is geen tijd voorgeschreven voor de Biecht. De Paascommunie kan men doen tussen Passiezondag en de Zondag van de Goede Herder (tweede zondag na Pasen).

De gelovige die zijn Paascommunie gedurende deze tijd niet zou hebben gedaan, blijft gehouden haar zo snel mogelijk te doen. Voor de zieken die niet naar de H. Mis kunnen komen, is de voorgeschreven tijd verlengd tot Drievuldigheidszondag

Te jong om aan God te denken?

Te lui om aan God te denken?

Te stoer om aan God te denken?

Te moe om aan God te denken?

Te verliefd om aan God te denken?

Te snel om aan God te denken?

Te druk om aan God te denken?

Te laat om aan God te denken!

't Is maar goed dat God wel aan ons denkt...

Expositie Lijkwade in Gerwen

Passiezondag 24 maart t/m Zondag Goede Herder 18 april 2021

Seminarist Jan De Bruyn (Antwerpen) ontving op 20 maart jl. in Zaitzkofen de subdiakenwijding, en zal op 26 juni a.s. tot diaken worden gewijd. Van harte proficiat! Laten we hem steunen door gebed en, al naar gelang uw mogelijkheid, ook met geldelijke ondersteuning!

18€

De Katholieke Catechismus over de kerkelijke crisis

- Door Pater Matthias Gaudron -

*Is er tegenwoordig een
crisis in de Kerk?*

Te verkrijgen in onze kerken en kapellen!

Kalender Gerwen

April

do.	1	18.00	gez. H. Mis	Witte Donderdag (1 ^e kl.) met voetwassing, processie, altaarontbloting en aanbidding tot 21.00 uur
vr.	2	14.00	Kruisweg	Goede Vrijdag (1 ^e kl.); <i>vasten en onthouding verplicht!</i>
		15.00	Liturgie	met lezingen, gez. passieverhaal, plechtige gebeden, kruisverering en H. Communie
za.	3	22.00	Paaswake	Paaszaterdag (1 ^e kl.) met wijding vuur en paaskaars, Exsultet, lezingen, Litanie v. alle Heiligen, wijding paas- en doopwater, hernieuwing doopbeloften en gez. H. Mis
zo.	4	10.30	Hoogmis	Hoogfeest v. Pasen (1 ^e kl.); <i>kinderzegen</i>
ma.	5	10.30	Hoogmis	Tweede Paasdag (1 ^e kl.)
di.	6	18.30	H. Mis	in de Paasweek (1 ^e kl.)
wo.	7	7.15	H. Mis	in de Paasweek (1 ^e kl.)
do.	8	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	in de Paasweek (1 ^e kl.);
vr.	9	7.15	H. Mis	in de Paasweek (1 ^e kl.)
za.	10	9.00	H. Mis	in de Paasweek (1 ^e kl.)
zo.	11	10.30	Hoogmis	Beloken Pasen (1 ^e kl.)
ma.	12	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
di.	13	18.30	H. Mis	H. Hermenegildus, mart. (3 ^e kl.)
wo.	14	7.15	H. Mis	H. Lidwina, maagd (3 ^e kl.); bisdom 's Hertogenbosch); ged. H. Justinus, mart., en HH. Tiburtius, Valerianus en Maximus, mart.
do.	15	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
vr.	16	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za.	17	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.); ged. H. Anicetus, paus. en mart.
		10.30	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	18	10.30	Hoogmis	2^e zondag na Pasen, Zondag Goede Herder (2 ^e kl.); <i>tweede collecte voor het seminarie in Zaitzkofen</i>
ma.	19	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
di.	20	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
wo.	21	7.15	H. Mis	H. Anselmus van Canterbury, biss. en kerkl. (3 ^e kl.)

do.	22	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	HH. Soter en Cajus, mart. (3 ^e kl.)
vr.	23	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Georgius, mart.
za.	24	11.00	H. Mis	H. Fidelis van Sigmaringen, mart. (3 ^e kl.); <i>bijeenkomst Derde Orde</i>
zo.	25	10.30	Hoogmis	3^e zondag na Pasen (2^e kl.); ged. v.d. Kruisdagen; na de Mis Litanie van alle Heiligen
ma.	26	18.30	H. Mis	HH. Cletus en Marcellinus, paus. en mart. (3 ^e kl.)
di.	27	18.30	H. Mis	H. Petrus Canisius, bel. en kerkl. (3 ^e kl.)
wo.	28	7.15	H. Mis	H. Paulus-van-het-Kruis, bel. (3 ^e kl.)
do.	29	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Petrus van Verona, mart. (3 ^e kl.)
vr.	30	7.15	H. Mis	H. Catharina van Siëna, maagd (3 ^e kl.)

Mei

za.	1	9.00	gez. H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand. H. Jozef de Arbeider; echtgenoot v.d. H. Maagd (1^e kl.); daarna uitstelling tot 12.30 uur
zo.	2	10.30	Hoogmis	4^e zondag na Pasen (2^e kl.); kinderzegen
ma.	3	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Alexander, Eventius en Theodulus, mart., en H. Juvenalis, biss. en bel.
di.	4	18.30	H. Mis	H. Monica, weduwe (3 ^e kl.)
wo.	5	7.15	H. Mis	H. Pius V, paus en bel. (3 ^e kl.)
do.	6	17.30	Lof	Eerste donderdag v.d. maand, Votiefmis
		18.30	H. Mis	O.H.J.Chr. Hogepriester (3 ^e kl.)
vr.	7	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H.
		18.30	H. Mis	Hart v. Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Stanislaus, biss. en mart.
za.	8	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.)
zo.	9	10.30	Hoogmis	5^e zondag na Pasen (2^e kl.)
ma.	10	18.00	gez. H. Mis	Votiefmis v.d. Kruisdagen (2 ^e kl.); ged. H. Antoninus, biss. en bel.; voor de Mis Litanie v. alle Heiligen en processie
di.	11	18.00	gez. H. Mis	Votiefmis v.d. Kruisdagen (2 ^e kl.); ged. HH. Filippus en Jacobus de Mindere, Apostelen; voor de Mis Litanie v. alle Heiligen en processie
wo.	12	7.15	gez. H. Mis	Votiefmis v.d. Kruisdagen (2 ^e kl.); ged. Vigilie v. Hemelvaart; voor de Mis Litanie v. alle Heiligen en processie

do. 13	10.30	Hoogmis	Hemelvaart v.d. Heer (1^e kl.); <i>verplichte feestdag</i>
vr. 14	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Bonifatius, mart.
za. 15	9.00	H. Mis	H. Johannes Baptista de la Salle, bel. (3 ^e kl.)
	10.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo. 16	10.30	Hoogmis	Zondag na Hemelvaart (2^e kl.)
ma. 17	18.30	H. Mis	H. Paschalis Baylon, bel. (3 ^e kl.)
di. 18	18.30	H. Mis	H. Venantius, mart. (3 ^e kl.)
wo. 19	7.15	H. Mis	H. Petrus Celestinus, paus en bel. (3 ^e kl.); ged. H. Pudentiana, maagd
do. 20	17.30	Lof	
	18.30	H. Mis	H. Bernardinus van Siëna, bel. (3 ^e kl.)
vr. 21	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.) (<i>begin Pinksternoveen</i>)
za. 22	9.00	H. Mis	Vigilie v. Pinksteren (1 ^e kl.)
	10.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo. 23	10.30	Hoogmis	Hoogfeest v. Pinksteren (1^e kl.); <i>vóór de Mis Veni Creator; Eerste H. Communie</i>
ma. 24	10.30	Hoogmis	Tweede pinksterdag (1^e kl.)
di. 25	18.30	H. Mis	in de Pinksterweek (1 ^e kl.)
wo. 26	7.15	H. Mis	Quatertemperdag in de Pinksterweek (1 ^e kl.)
do. 27	17.30		
	18.30	H. Mis	in de Pinksterweek (1 ^e kl.)
vr. 28	7.15	H. Mis	Quatertemperdag in de Pinksterweek (1 ^e kl.)
za. 29	9.00	H. Mis	Quatertemperdag in de Pinksterweek (1 ^e kl.)
	10.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo. 30	10.30	Hoogmis	Drievuldigheidszondag (1^e kl.)
ma. 31	18.30	H. Mis	Feest H. Maagd Maria, Koningin (2 ^e kl.); ged. H. Petronilla, maagd

Activiteiten in Gerwen

Catechismusonderricht:

Zaterdagen 17 april en 15, 22 en 29 mei (van 10.30-12.00 uur)

Jong Katholiek Initiatief: bijeenkomsten 11 april en 9 mei

Eucharistische Kruisvaarders: bijeenkomsten 10 (staptocht) en 18 april en 16 mei

Derde Orde: bijeenkomst zaterdag 24 april

Geloofsverdieping volwassenen: 2 mei; Kerkgeschiedenis

Expositie L ijkwade: t/m Zondag Goede Herder, 18 april 2021

Gebedsinitiatief: na de Hoogmis op de eerste zondag van de maand

- Heren: 1. bekeringen en 2. heiliging van het familieleven

- Dames: 3. roepingen

Kalender Leiden

April

do.	1	18.00	gez. H. Mis	Witte Donderdag (1 ^e kl.) met voetwassing, processie, altaarontbloting en aanbidding
vr.	2	14.00	Kruisweg	Goede Vrijdag (1 ^e kl.); <i>vasten en onthouding verplicht!</i>
		15.00	Liturgie	met lezingen, gez. passieverhaal, plechtige gebeden, kruisverering en H. Communie
za.	3	22.00	Paaswake	Paaszaterdag (1 ^e kl.) met wijding vuur en paaskaars, Exsúltet, lezingen, Litanie v. alle Heiligen, wijding paas- en doopwater, hernieuwing doopbeloften en gez. H. Mis
zo.	4	8.00	gel. H. Mis	Hoogfeest v. Pasen (1 ^e kl.); <i>kinderzegen</i>
		10.30	Hoogmis	
ma.	5	8.00	gel. H. Mis	Tweede Paasdag (1 ^e kl.)
		10.30	Hoogmis	
vr.	9	18.30	H. Mis	in de Paasweek (1 ^e kl.)
za.	10	9.00	H. Mis	in de Paasweek (1 ^e kl.)
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	11	8.00	gel. H. Mis	Beloken Pasen (1 ^e kl.)
		10.30	Hoogmis	
vr.	16	-----	geen H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za.	17	-----	geen H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.); ged. H. Anicetus, paus. en mart.
zo.	18	8.00	gel. H. Mis	2^e zondag na Pasen, Zondag v.d. Goede Herder (2 ^e kl.); <i>tweede collecte voor het seminarie in Zaitzkofen</i>
		10.30	Hoogmis	
vr.	23	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Georgius, mart.
za.	24	9.00	H. Mis	H. Fidelis van Sigmaringen, mart. (3 ^e kl.)
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	25	8.00	gel. H. Mis	3^e zondag na Pasen (2 ^e kl.); ged. v.d. Kruisdagen; <i>na de Mis Litanie van alle Heiligen</i>
		10.30	Hoogmis	
vr.	30	18.30	H. Mis	H. Catharina van Siëna, maagd (3 ^e kl.)

Mei

za.	1	9.00	gez. H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand. H. Jozef de Arbeider; echtgenoot v.d. H. Maagd (1 ^e kl.); daarna uitstelling tot 13.00 uur
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen

zo.	2	8.00	gel. H. Mis	
		10.30	Hoogmis	4^e zondag na Pasen (2^e kl.); kinderzegen
vr.	7	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart v. Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Stanislaus, biss. en mart.
		18.30	H. Mis	
za.	8	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.)
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	9	8.00	gel. H. Mis	
		10.30	Hoogmis	5^e zondag na Pasen (2^e kl.)
wo.	12	18.00	gez. H. Mis	Votiefmis v.d. Kruisdagen (2 ^e kl.); ged. Vigilie v. Hemelvaart; voor de Mis Litanie v. alle Heiligen en processie
do.	13	8.00	gel. H. Mis	Hemelvaart v.d. Heer (1^e kl.); verplichte feestdag; Eerste H. Communie
		10.30	Hoogmis	
vr.	14	18.30	H. Mis	H. Egbertus, bel. (3 ^e kl.; bisdom Rotterdam); ged. H. Bonifatius, mart.
za.	15	9.00	H. Mis	H. Johannes Baptista de la Salle, bel. (3 ^e kl.)
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	16	8.00	gel. H. Mis	
		10.30	Hoogmis	Zondag na Hemelvaart (2^e kl.)
vr.	21	18.30	H. Mis	H. Aufridus, biss. en bel. (3 ^e kl.; bisdom Rotterdam) (<i>begin Pinksternoveen</i>)
za.	22	9.00	H. Mis	Vigilie v. Pinksteren (1 ^e kl.)
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	23	8.00	gel. H. Mis	Hoogfeest v. Pinksteren (1^e kl.); vóór de Mis
		10.30	Hoogmis	<i>Veni Creator</i>
ma.	24	8.00	gel. H. Mis	
		10.30	Hoogmis	Tweede pinksterdag (1^e kl.)
vr.	28	18.30	H. Mis	Quatertemperdag in de Pinksterweek (1 ^e kl.)
za.	29	9.00	H. Mis	Quatertemperdag in de Pinksterweek (1 ^e kl.)
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	30	8.00	gel. H. Mis	
		10.30	Hoogmis	Drievuldigheidszondag (1^e kl.)

Activiteiten in Leiden

Catechismusonderricht:

Zaterdag 10 en 24 april en 1, 8, 15, 22 en 29 mei (van 10.20-12.00 uur)

Eucharistische Kruisvaarders: bijeenkomsten 10 (staptocht) en 11 april en 2 mei

Jong Katholiek Initiatief: bijeenkomsten 18 april en 16 mei

Geloofsverdieping volwassenen en Militia Immaculatae: nader bericht per e-mail

Gebedsinitiatief: voor roepingen: na de Hoogmis op de derde zondag van de maand

Kalender Utrecht

April

do.	1	18.00	gez. H. Mis	Witte Donderdag (1 ^e kl.) met voetwassing, processie, altaarontbloting en aanbidding
vr.	2	14.00	Kruisweg	Goede Vrijdag (1 ^e kl.); <i>vasten en onthouding verplicht!</i>
		15.00	Liturgie	met lezingen, gez. passieverhaal, plechtige gebeden, kruisverering en H. Communie
za.	3	22.00	Paaswake	Paaszaterdag (1 ^e kl.) met wijding vuur en paaskaars, Exsultet, lezingen, Litanie v. alle Heiligen, wijding paas- en doopwater, hernieuwing doopbeloften en gez. H. Mis
zo.	4	10.30	Hoogmis	Hoogfeest v. Pasen (1 ^e kl.); <i>kinderzegen</i>
ma.	5	10.30	Hoogmis	Tweede Paasdag (1 ^e kl.)
vr.	9	18.30	H. Mis	in de Paasweek (1 ^e kl.)
za.	10	9.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
		11.00	H. Mis	in de Paasweek (1 ^e kl.)
zo.	11	10.30	Hoogmis	Beloken Pasen (1 ^e kl.)
vr.	16	-----	geen H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za.	17	-----	geen H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.); ged. H. Anicetus, paus. en mart.
zo.	18	10.30	Hoogmis	2^e zondag na Pasen, Zondag v.d. Goede Herder (2 ^e kl.); <i>tweede collecte voor het seminarie in Zaitzkofen</i>
vr.	23	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Georgius, mart.
za.	24	9.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
		11.00	H. Mis	H. Egbertus, bel. (3 ^e kl.); ged. H. Fidelis van Sigmaringen, mart.
zo.	25	10.30	Hoogmis	3^e zondag na Pasen (2 ^e kl.); ged. v.d. Kruisdagen; <i>na de Mis Litanie van alle Heiligen</i>
vr.	30	18.30	H. Mis	H. Catharina van Siëna, maagd (3 ^e kl.)

Mei

za.	1	11.00	gez. H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand. H. Jozef de Arbeider; echtgenoot v.d. H. Maagd (1 ^e kl.); daarna Lof met Rozenhoedje
zo.	2	10.30	Hoogmis	4^e zondag na Pasen (2 ^e kl.); <i>kinderzegen</i>

vr.	7	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart v. Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Stanislaus, biss. en mart.
		18.30	H. Mis	
za.	8	11.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.)
zo.	9	10.30	Hoogmis	5^e zondag na Pasen (2^e kl.)
wo.	12	18.00	gez. H. Mis	Votiefmis v.d. Kruisdagen (2 ^e kl.); ged. Vigilie v. Hemelvaart; voor de Mis Litanie v. alle Heiligen en processie
do.	13	10.30	Hoogmis	Hemelvaart v.d. Heer (1^e kl.); <i>verplichte feestdag.</i>
vr.	14	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Bonifatius, mart.
za.	15	9.30	Onderricht	Godsdienstlessen
		11.00	H. Mis	H. Johannes Baptista de la Salle, bel. (3 ^e kl.)
zo.	16	10.30	Hoogmis	Zondag na Hemelvaart (2^e kl.)
vr.	21	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.) (<i>begin Pinksternoveen</i>)
za.	22	9.30	Onderricht	Godsdienstlessen
		11.00	H. Mis	Vigilie v. Pinksteren (1 ^e kl.)
zo.	23	10.30	Hoogmis	Hoogfeest v. Pinksteren (1^e kl.); <i>vóór de Mis Veni Creator</i>
ma.	24	10.30	Hoogmis	Tweede pinksterdag (1^e kl.)
vr.	28	18.30	H. Mis	Quatertemperdag in de Pinksterweek (1 ^e kl.)
za.	29	9.30	Onderricht	Godsdienstlessen
		11.00	H. Mis	Quatertemperdag in de Pinksterweek (1 ^e kl.)
zo.	30	10.30	Hoogmis	Drievuldigheidszondag (1^e kl.)

Activiteiten in Utrecht

Catechismusonderricht kinderen:

Zaterdagen 10 en 24 april en 15, 22 en 29 mei (van 9.30-10.30 uur)

Bespreking missaal: zondags 13.00 uur

Geloofsverdieping: zondags 14.00 uur

Onze adressen in Nederland

Gerwen

Leiden

Utrecht

Oude St. Clemenskerk

Heuvel 21
5674 RR Nuenen
Telefoon

+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 59

Kapel O.L.V. van de
Rozenkrans

Sumatrastraat 197
2315 BD Leiden

Telefoon
+31(0)71 782 05 05 of
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 62

St. Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21
3512 GS Utrecht

Telefoon
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 64

Telefoontijden: maandag t/m zaterdag 09.30-12.00 en 14.00-17.30 uur.
In noodgevallen staan wij u vanzelfsprekend ook buiten deze tijden ter beschikking. Bovendien kunt u altijd een bericht op ons antwoordapparaat achterlaten of per e-mail met ons in contact treden.

E-mail adressen van de priesters

Pater C. de Beer: c.debeer@fsspx.email

Pater K. Huysegems: p.huysegems@googlemail.com

Pater M. De Clercq: m.declercq@fsspx.email

**Steun het
Informatie-
blad!**

Bankrekening

Stichting St. Jozef Nuenen
Heuvel 23

5674 RR Nuenen

IBAN: NL11 INGB 0003 9907 90

BIC: INGBNL2A

Kerkrade

(Duitstalig)

Kerk St. Maria ter Engelen
Pannesheiderstraat 71

6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Telefoon +31 (0)45 567 13 97

Op zondag Hoogmis om 9.30 uur

De erediensten worden verzorgd
door de priesters van de
Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295

D-45356 Essen

Telefoon +49 (0) 20 166 49 22

District Benelux

*Brussel (Namen, Quiévrain en
Luxemburg)*

Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37
1050 Brussel
Telefoon +32 (0)2 550 00 20

St. Jozefkerk
Frère - Orban Square
1040 Brussel
Telefoon +32 (0)474 860 755
H. Mis

- zon- en feestdagen 8.00 uur
10.00 uur
- ma. t/m za. 18.00 uur

Antwerpen

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23
2018 Antwerpen
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 7.30 uur
10.00 uur
- ma., di. 7.00 uur
- wo, za. 7.30 uur
- do., vr. 18.30 uur

Gent

Sint-Amanduskapel
Kortrijksesteenweg 139
9000 Gent
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 10.00 uur

Colofon

Uitgever

Priesterbroederschap St. Pius X

Redactie

Pater C. de Beer
Priorij St. Clemens
Heuvel 23
5674 RR Nuenen
Telefoon +31 (0)40 283 45 05

Kopijsluiting IB 325

Vrijdag 14 mei 2021

Giften ter ondersteuning

Uw giften ter ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X in Nederland. Voor uw overschrijving kunt u gebruik maken van

- internetbankieren,
- een automatische machtiging, of
- een eenmalige overschrijving.

U vindt ons ook op internet

- www.stpiusx.nl
- www.stpiusx.be

Biechtgelegenheid

Op zon- en verplichte feestdagen: drie kwartier vóór de H. Mis, tot ten laatste 10 minuten vóór de Mis, eventueel ook na de Mis.

Stipendium voor de H. Mis

Het stipendium voor een H. Mis bedraagt: € 17,00.

2 Voorwoord

VAN DE PRIESTERBROEDERSCHAP

3 Christus de Verlosser

23 De Litanie van Onze-Lieve-Vrouw: Ivoren Toren, bid voor ons.

EUCCHARISTISCHE KRUISTOCHT

28 Uitleg van de intentie – Onze Lieve Vrouw's beste bewijs: Bernadette

41 Aloysli Signer

45 Schatkisten

46 Puntje

51 De Geschiedenis van de Kerk

VAN DE PRIORIJ

54 Jaarprogramma 2021

54 Onze Overledenen

56 Collecten in de maanden januari en februari 2021

56 Tijd om zijn Pasen te houden

58 Expositie Lijkwade in Gerwen

58 Subdiakenwijding Jan De Bruyn

58 Nieuw boek: De Katholieke Catechismus over de kerkelijke crisis

59 Kalender Gerwen

62 Kalender Leiden

64 Kalender Utrecht

66 Onze adressen in Nederland

67 District Benelux

67 Colofon